

บทนำ

“เจ้...เตี้ยตายแล้วนะ”

เสียงพูดสั้นกระชับจากคนปลายสายทำเอาสุดถนนมชะงัก ดวงตาวาว
เรียววิวัดเฉียงแบบตาหงส์ตามแบบฉบับคนมีเชื้อสายจีนเต็มระริก มือขวา
จัดที่กำโทรศัพท์มือถือถือแนบหูเอาไว้สั่นเทาอย่างไม่อาจห้ามได้

“หา? กุ้ง...กุ้ง...ว่าอะไรนะ...”

เสียงดนตรีดังกระหึ่มจากด้านหน้าเวทีทำให้หญิงสาวโพล่คิดไปเอง
ว่า เธอคงหูผาดจนได้ยินสิ่งที่น้องชายพูดผิดไป...ไม่จริงหรอกน่า สิ่งที่เขา
พูดต้องไม่...

“เตี้ยตายแล้ว เจ้กั้ง”

ประโยคนั้นยาวกว่าเดิมนิดหน่อยแต่เนื้อความไม่เปลี่ยนแปลง สุด-
ถนนมรู้สึกเหมือนเลือดในกายแต่ละจุดเยือกแข็งจนเย็นเฉียบ หูอื้อตาลายจน
แทบไม่ได้ยินเสียงเพลงอีกทีก็ครึกโครมรอบด้าน ภาพใบหน้าเปื้อนยิ้มของ
บิดาลอยเด่นขึ้นมาในห้วงความคิด

“ทำไม...เกิด...เกิดอะไรขึ้น...”

เนิ่นนานราวชั่ววินาทีคิดว่าหญิงสาวจะเปล่งเสียงพ่นลำคอออกมาได้ เธอพยายามบังคับขาอันไร้เรี่ยวแรงให้เดินทะลุประตูสตูดิโอออกไปยังลานแคบๆ ทางด้านหลังที่เงียบสงัดไร้ผู้คน ท้องฟ้าสีส้มยามโพล้เพล้ค่อยๆ ฤกษ์สีม่วงอ่อนจางแต่เต็มและกลืนกินทีละน้อย พร้อมๆ กับแสงตะวันเริ่มลับขอบฟ้าอย่างเชื่องช้า

“สองวันก่อนเที่ยงหน้ามิดตกบันได ต้องพาไปส่งโรงพยาบาล ตอนแรกก็ยังไม่รู้สึกตัวดี มีบ่นว่าปวดหัวเป็นระยะ อาการเพิ่งมาทรุดเมื่อช่วงบ่ายแล้วก็...”

“อะไรนะ แล้ว...แล้วทำไมไม่มีใครบอกเจ้เลย เมื่อวานเจ้ก็โทรศัพท์หามา แต่มาก็ไม่ได้พูดเรื่องเตี้ยเลย...”

สุดถนอมพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น แต่ทำได้ยากเย็นเต็มทน เธอสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก กระทั่งน้ำตาที่ควรจะไหลออกมาหลังจากได้รับรู้ข่าวร้ายยังจุกอื้นอยู่ในอก ไม่ยอมไหลออกมา คล้ายในใจไม่ยอมรับว่าสิ่งที่เพิ่งได้ยินไปนั้นเป็นเรื่องจริง

“ม่า...ม่าไม่ห้ามบอก” สุดที่รักกรอกเสียงพูดเจ้อะอื่นผ่านโทรศัพท์กลับมา “ม่าบอกว่าเจ้เรียนหนักแล้วยังต้องฝึกงานอีก แล้ว...แล้ววันนี้เจ้ก็มีงานสำคัญ ม่าบอกว่าให้รอจนจบงานก่อนแล้วค่อยบอกเจ้ เตี้ยเจ้จะเสียสมาธิจนเสียงาน แต่...แต่...กั๊งรอไม่ไหว กั๊งขอโทษนะเจ้ กั๊ง...”

“ไม่เป็นไร กั๊งทำดีแล้วที่โทร. มาบอกเจ้ เรื่องสำคัญขนาดนี้จะรอได้ยังไงกันเล่า นั่น...นั่นเตี้ยของพวกเขาอะ”

หญิงสาวไม่แน่ใจว่ามือของตนเองกำโทรศัพท์ไว้แน่นได้อย่างไรทั้งที่ปลายนิ้วชาตึกไร้ความรู้สึกถึงเพียงนี้

“เจ้...เจ้อย่าให้ม่ารู้นะว่ากั๊งมาบอกเจ้ ม่าต้องโกรธมากแน่ ม่าไม่อยากให้เจ้เสียงานเสียการ”

“อ้อ เจ้ไม่บอกหรือ เจ้จะทำไมไม่รู้เรื่องจนกว่างานทางนี้จะจบตอนสองทุ่มก็แล้วกัน” เสียงของสุดถนอมแผ่วลงในขณะที่ความรู้สึกเจ็บแปลบ

เริ่มแผ่ซ่านจากกลางอกมากขึ้นทุกที “แล้วมา...เป็นยังไงบ้าง...”

“เจ็กรู้ว่ามาไม่เคยร้องให้ต่อหน้าพวกเรา”

หญิงสาวฟังแล้วหลับตา ไซ้...แม่ของพวกเธอเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งมากพอๆ กับที่อ่อนโยน ต่อให้ข้างในแหลกสลายเพียงใด แม่ก็มักเก็บงำไว้ ใต้รอยยิ้มนุ่มนวลอยู่เสมอเพราะไม่อยากให้ลูกๆ พลอยกังวล เธอจำได้ว่า เคยเห็นท่านเอบนั่งร้องไห้เพียงครั้งเดียวในงานศพอามา จากนั้นก็ไม่เคยเห็นน้ำตาของท่านอีกเลย

คนไม่ร้องให้ ไซ้ว่าไม่มีหัวใจ ก็แค่อ่อนโยนเกินกว่าจะทำให้คนอื่นทุกข์ใจไปพร้อมกับตนเองต่างหากเล่า...

“แล้วกั๋งละ ไหวไหม”

สุดถนอมไม่ชักเรื่องของมารดาต่อ เพราะรู้ว่าท่านแข็งแรงกว่าสุดที่รักหลายเท่า

“ไม่ไหว แต่...แต่สภาพยังดีกว่าไอ้กั๋งหน่อย มันยังซ็อกอยู่เลย”

เขาเอ่ยถึงสุดดวงใจ น้องชายคนเล็กที่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย เสี่ยงสูดน้ำมูกที่ตั้งลอดโทรทัศน์มาเป็นระยะหนึ่งบ่งชี้ว่าเขาตัวดวงกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่แล้ว

“ดูแลน้องกับแม่ให้ดีนะกั๋ง” สุดถนอมเมยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า คิดอย่างโง่ๆ ว่าจะทำให้หน้าตาไหลย้อนกลับเข้าไปข้างในไม่ให้ใครเห็นได้ เธอเองก็ได้รับสืบทอดนิสัยชนิดนี้มาจากแม่ นั่นละ เธอเป็นพีคนโต แต่ไหนแต่ไรมาจึงไม่เคยร้องไห้ให้น้องๆ เห็นเช่นกัน “ฮีบไว้ก่อนนะ เสร็จงานคืนนี้แล้วเจ็จะรีบกลับไปให้เร็วที่สุดเลย”

“รีบแค่นั้นก็ต้องระวังนะเจ็ ไม่ใช่เหยียบคันเร่งมิดเหมือนทุกที กั๋งเป็นห่วง”

“เจ็จะระวัง กั๋งรอเจ็นะ ดูแลแม่กับน้องแทนเจ็ด้วย”

หญิงสาวกดตัดสายก่อนที่จะกลืนก้อนสะอื้นไม่อยู่ ใจเธอพุ่งทะยานกลับบ้านไปตั้งแต่วันที่แรกแล้ว แต่กายหยาบยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วย

เหตุผลสองข้อ ข้อแรก เธอรับปากสุดที่รักแล้วว่าจะไม่ทำให้เขาถูกฆ่าเอ็ด
เอา ข้อที่สอง เธอเป็นลูกของเฮียหลง เจ้าของคณะเซดลิงโตผู้ไม่เคยทำงาน
ที่ได้รับมอบหมายเลยแม้แต่ครั้งเดียว หากแต่ยรู้ว่เธอทำงานสำคัญแล้วบึ่ง
กลับบ้าน เธอคงไม่มีหน้ากลับไปยืนต่อหน้าเตี้ยแน่

‘เตี้ยภูมิใจในตัวกั้งเสมอนะ’

เสียงของเตี้ยยังคงดังก้องอยู่ในสมองราวกับเพิงพุดเมื่อไม่กี่วินาทีที่
ผ่านมานี้เอง เตี้ยไม่ใช่คนพูดจาหวานหู แต่เรียบง่ายจริงใจทุกคำ เตี้ยเป็น
ทั้งแรงบันดาลใจและแรงใจให้แก่สุดถนอมเสมอมา ทว่า...วันนี้แสงสว่างที่
ส่องทางให้เธอดับวูบไปต่อหน้าต่อตา

มีดจั่ง...

หญิงสาวตัวลั่น ขอบตาทั้งสองข้างร้อนผ่าวราวถูกไฟเผา จู่ๆ หยาด
น้ำใสๆ ก็ไหลทะลักลงอาบแก้มราวทำนบแตก เธอทรุดตัวลงนั่งกับพื้นอย่าง
หมดสิ้นเรี่ยวแรง ใบหน้าซุกอยู่กับเข่าทั้งสองข้าง รู้สึกราวกับพื้นได้ฝ่าเท้า
ถล่มพาร่างดิ่งลงสู่ขุมนรกอันลึกสุดหยั่ง... ลึกเสียจนเธอไม่รู้ว่าจะมีวันปีน
กลับขึ้นมาได้อีกหรือไม่

“ไหวไหม”

เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนที่ สุดถนอม จะจมดิ่งลงสู่ห้วงความ
คิดอันมืดดำจนมืดมั้น เธอเงยหน้าขึ้นก็เห็นมือข้างหนึ่งยื่นผ้าเช็ดหน้า
สีน้ำเงินเข้มมาให้ ดวงตาวาวเรียวมองไล่จากผ้าผืนนั้นไปตามท่อนแขนสีขาว
จัดเหมือนไม่เคยต้องแดดทว่าดูแข็งแรงตามแบบฉบับของบุรุษเพศ จนไป
จบอยู่ที่ใบหน้าของชายหนุ่มแปลกหน้า

ร่างสูงใหญ่โน้มลงมาหาหญิงสาว ทำให้เธอมองเห็นหน้าที่อยู่ในเงา
สลัววางยามพลบค่ำไม่ชัดเท่าใดนัก อีกทั้งดวงตาก็พร่าพรายไปด้วยหยาด
น้ำตา แต่ถึงกระนั้นก็ยังพอเห็นว่าโครงหน้าของเขาดูโดดเด่นสะดุดตาถึง โดย
เฉพาะดวงตาวานฉ่ำที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาชนิดผู้หญิงแท้ๆ
อย่างเธอยังต้องอาย

ตาสวยมาก...

“ทะเล...ที่นี่...ห้าม...ห้ามคนนอกเข้ามานะคะ...”

เมื่อนึกได้ว่าตนเองจ้องเขานานเกินไปแล้ว สุดถนนอมก็รีบใช้หลังมือ
ปาดน้ำตาเร็วๆ แก่แก้ว

“ผมไม่ใช่คนนอก” ชายหนุ่มชี้ป้ายพลาสติกที่ห้อยคอเอาไว้ให้หญิง
สาวดู บนนั้นระบุว่าเขาเป็นที่มงานฝ่ายสตรวจหรือดูแลเวที และมีชื่อเขียน
ด้วยลายมือห้วนๆ ว่า ‘คราม’ “เช็ดหน้าก่อนเถอะ เลอะหมดแล้ว”

พอได้ยินเขาพูดว่าเลอะ สุดถนนอมก็ก้มลงมองหลังมือของตนเอง
แล้วเห็นคราบอายไลเนอร์สีดำติดอยู่เป็นปื้น ไม่ต้องเดาเลยว่า ณ เวลานั้น
หน้าตาของเธอจะดูไม่เจิดเพียงไหน

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวเอ่ยอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง “แต่...แต่เดี๋ยวก่อน
ผ้าเช็ดหน้าของคุณจะเลอะ...”

“เลอะก็ซักได้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร รับไว้เถอะ คุณคงไม่อยากให้ใคร
เห็นใช้ใหม่ล่ะ”

สุดถนนอมเดาเจตนาของเขาไม่ออก และไม่มีแก้มใจจะคาดเดาอะไร
ทั้งสิ้น เขาพูดทุกอย่างหนึ่งตรงที่เธอไม่อยากให้ทีมงานคนอื่นฯ เห็นสภาพ
ดูไม่ได้ของเธอในยามนี้เอาเสียเลย และหากเธอเดินไปล้างหน้าที่ห้องน้ำก็คง
ไม่อาจหลีกเลี่ยงสายตาสอดรู้สอดเห็นของคนอื่นได้

“ขอบคุณมากนะคะ”

เธอยื่นมือไปรับผ้าเช็ดหน้าจากเขาเพราะคิดว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด
แล้ว เธอสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จากนั้นจึงยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดโหมด
ถ่ายรูปเซลฟีเพื่อใช้แทนกระจกส่องหน้า ภาพสะท้อนที่เห็นอยู่ตรงหน้านั้น
บิดเบี้ยวเหยเกไม่ต่างจากที่คิดไว้สักนิด แถมยังมีคราบอายไลเนอร์กระดาก
กระตางเลอะเป็นปื้นรอบๆ ดวงตา ดูน่าสังเวชใจเป็นบ้า

“ขอบคุณครั้งเดียวก็พอ” ครามย่อตัวลงนั่งขัดสมาธิตรงหน้าหญิงสาว
ก่อนจะถือวิสาสะดึงโทรศัพท์มือถือจากมือของเธอมาถือไว้เสียเอง “ถือให้

จะได้เซ็ดหน้าถนัดหน่อย อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็รันทรจบหมดแล้ว คุณมีเวลาไม่มากนักหรอก รีบเข้าเถอะ”

เขาพูดดักคอเหมือนอ่านใจคนฟังออก สุดถนอมหนึ่งไปครู่หนึ่ง สมองของเธอยังคงจมอยู่ใต้ทะเลน้ำตาจึงไม่มีแก้มใจจะเถียงใดๆ ทั้งสิ้น เป็นอีกครั้งที่เขาพูดถูก อีกประเดี๋ยวการรันทรซ้อมบนเวทีจะจบแล้ว เธอไม่มีเวลามาทำตัวเรื่องมากนักหรอก

“ใจดีจัง” เขาบอกว่าไม่ต้องขอบคุณซ้ำ เธอจึงพูดอ้อมๆ ว่าเขาใจดีแทน

“ไม่นะ ปกติเป็นคนใจร้ายมาก”

ครามพูดหน้าตาย

เมื่อนั่งประจันหน้ากันเช่นนี้สุดถนอมจึงมีโอกาสดูเห็นเขาชัดเต็มสองตา จริงอยู่ที่เขาตัวโตเป็นตึก แต่กลับมีใบหน้าหวานจัดจนเรียกว่าก่อนไปทางสวยมากกว่าหล่อเหลา ยิ่งเขามีผมหยักศกยาวประป่าที่มัดรวบไว้ครึ่งศีรษะเช่นนี้ด้วยแล้ว ก็ยิ่งดูหน้าหวานไปกันใหญ่

“เซ็ดตรงนี้ด้วยสิ ยังเป็นคราบอยู่เลย”

ชายหนุ่มชี้ที่ปลายหางตาข้างซ้ายของตนเอง หญิงสาวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามจึงเข้าใจว่าเขาหมายถึงด้านขวา

“ตรงนี้หรือ”

เธอเพ่งมองหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างยากเย็น ดวงตาของเธอแดงก่ำและยังมีหยาดน้ำตาเคลือบอยู่ จึงมองเห็นจุดเล็กจุดน้อยบนใบหน้าไม่ถนัดเท่าใดนัก

“ไม่ใช่ ตรงนี้ต่างหาก”

ครามใช้นิ้วโป้งปาดคราบสีดำจุดเล็กๆ ข้างหางตาของสุดถนอมออกอย่างเบามือ หญิงสาวสะดุ้ง เธอผงะเหมือนหน้าหนีทันทีโดยอัตโนมัติ แต่เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีที่ทำคุกคามใดๆ เธอจึงยังคงนั่งอยู่กับที่ ไม่ลุกขึ้นมาโวยวาย

“ขอโทษ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบาด้วยสีหน้าจืดเจื่อนลง “ผมไม่ทันคิด

ว่ามันไม่เหมาะสม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” สุดถนอมรีบตีสีหน้าให้เป็นปกติที่สุดแล้วเสทำเป็นว่า
เซ็ดหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว “คุณอุตส่าห์มีน้ำใจ ฉันต้องเป็นฝ่ายขอบคุณ
คุณด้วยซ้ำ”

โอเค เขาบอกว่าไม่ต้องขอบคุณซ้ำๆ แต่ในสถานการณ์ที่กระอักกระอ่วน
เช่นนี้จะให้เธอพูดอะไรได้อีกกันเล่า

“แน่ใจนะว่ากลับเข้าไปทำงานไหว” ครามยื่นโทรศัพท์มือถือคืนให้สุด
ถนอม ความมืดที่โอบตัวลงปกคลุมบรรยากาศรอบด้านทำให้หญิงสาวมอง
ไม่เห็นสีหน้า ณ เวลานั้นของเขา แต่พอสัมผัสได้ถึงกระแสแห่งความหวังโย
เจืออยู่ในน้ำเสียงทุ้มนุ่มอย่างบางเบา “ไม่ได้ตั้งใจแอบฟัง แต่อู้งานมานั่งสูบ
บุหรืออยู่ตรงโน้นสักพักแล้ว ก่อนที่คุณจะออกมา”

เขาอธิบายด้วยโทนเสียงราบเรียบ เมื่อเห็นอีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองเขา
ด้วยแววตาเต็มไปด้วยคำถาม

“อ้อ...” คราวนี้เป็นหญิงสาวบ้างที่มีสีหน้าจืดเจือนอง ความรู้สึก
สูญเสียนี่เพิ่งกระซกเธอลงสู่รกร้างคงกัดกินหัวใจจนเจ็บร้าวไปทั่วอก แต่
ต่อให้ทุกข์ทรมานเจียนขาดใจตายเพียงไหน น้ำตาเธอก็ไม่มีวันไหลต่อหน้า
คนแปลกหน้าง่าย ๆ เป็นอันขาด “ฉันโอเคค่ะ รอเสร็จงานก่อน เรื่องอื่นค่อย
ว่ากันทีหลัง”

มือเรียวกำผ้าเซ็ดหน้าแน่นอย่างพยายามข่มอารมณ์อ่อนไหวเอาไว้
อย่างสุดกำลัง จะโทษว่าชายหนุ่มแอบฟังบทสนทนาของเธอกับน้องชายก็คง
ไม่ถูกนัก เขาสูบบุหรี่อยู่ตรงนี้ก่อนนานแล้ว เธอต่างหากที่เดินพรวดพราด
ออกมา ไม่ดูตาม้าตาเรือว่ามีใครอยู่แถวนี้หรือไม่

“งั้นก็ดีแล้ว”

ครามไม่ถามชอกแซกต่อ ไม่แม้แต่จะเอยคำปลอบใจเสียด้วยซ้ำไป
เขาเพียงหยิบซองบุหรี่ยับยู่ยี่ออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีนด้านหลังแล้วจุด
บุหรือสูบอย่างเงิบเขิบ น้าแปลกที่ความเงิบงั้นของเขาทำให้เธอรู้สึกคลาย

ความอึดอัดลงได้มากอย่างน่าประหลาด เขาไม่ก้าวล่วง ไม่วุ่นวาย แค่นั้น
ข้างๆ ปลอ่ยให้เธอรวบรวมสติด้วยตนเองเหมือนไม้สี่ใจกันนัก แต่ก็ไม่ได้
ทิ้งเธอไว้เพียงลำพัง

“สูบใหม่”

ชายหนุ่มยื่นบุหรี่ให้หญิงสาว เธอรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที

“ฉันไม่สูบบุหรี่”

สุดถนอมชินเสียแล้วเวลามีคนส่งบุหรี่หรือเหล้าให้เพราะคาดเดาจาก
รูปลักษณะโฉบเฉี่ยวภายนอก ทั้งผมตัดสั้นทรงบ๊อบเทย์อมสีเทาแอสเจอร์รี่
ตามสมัยนิยม ทั้งรอยสักรูปดอกบัวหลวงสีส้มสวยงามที่อยู่กึ่งกลางระหว่าง
ท่อนแขนกับข้อมือ

คนเรามักถูกตัดสินจากสิ่งที่ไม่เป็นไปตามกรอบของสังคมดัดจริต
แบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ...

“ดีแล้ว มันไม่ดีต่อสุขภาพ”

“รู้ว่าไม่ดีต่อสุขภาพแล้วก็ยังสูบเนี่ยนะ”

หากเป็นในยามปกติเธอคงหัวเราะใส่พ่อคนหน้าตายเป็นแล้ว ทว่าใน
ยามนี้...ยามที่หัวใจจมดิ่งอยู่ในสายธารแห่งความเศร้าโศก เธอทำได้แค่มิ
แกนๆ พลงส่ายหน้าอย่างระอาใจ

“ก็ไม่ได้หวังสุขภาพนี่” เขาหันมายิ้มให้หญิงสาวเป็นครั้งแรก เธอเพิ่ง
เห็นตอนนั้นเองว่าเขามีลักยิ้มมุมบนแก้มทั้งสองข้าง ถ้ายิ้มทั้งปากทั้งตาคง
ดูมีเสน่ห์ไม่น้อย “สูบเวลาบลูฮาวเวอร์ (Blue Hour) แบบนี้มันได้ฟีลดี”

“หือ? บลูฮาวเวอร์? คืออะไร”

เหม...เขาออกเสียงภาษาอังกฤษชัดแจ๋เลยด้วย

“ก็ชั่วโมงสีน้ำเงินแบบตอนนี่ไง ช่วงเวลาสั้นๆ หลังพระอาทิตย์ตกไป
แล้ว ๕-๑๐ นาที ท้องฟ้าจะค่อยๆ ไล่จากสีฟ้าอ่อนไปเป็นสีน้ำเงินเข้ม มัน
อยู่ไม่นานหรอก เดี่ยวเดี๋ยวก็มีหมดแล้ว”

สุดถนอมมองตามปลายนิ้วมือเรียวยาวที่มีสีแดงจากการทาจากเวที

ติดอยู่ไป ก็เห็นว่าห้องฟ้าเบื้องบนแปรเปลี่ยนจากสีส้มอมม่วงในตอนแรก กลายเป็นสีฟ้าสลบน้ำเงินเข้มจัด ประหนึ่งเธอกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าท้องทะเล อันแว้งว้างไร้ผู้คน ไร้สรรพเสียงลำเนียงใดๆ...มีเพียงควนบุหรี่สี่เทาหม่นของ ชายหนุ่มเลื้อยขึ้นพาดผ่านสีน้ำเงินครามของแผ่นฟ้านั้นอย่างเชื่องช้า

สวย...แต่หมองหม่นพาให้รู้สึกทรวงๆ ในอกพิกล

“ซัวโหมงสีน้ำเงินเธอ...เพิ่งรู้ว่ามิชื่อเรียกแบบนี้ด้วย”

“อือฮี้ ไม่ได้มีแค่ตอนเย็นนะ ตอนเช้าก็มี” ครามพ่นควนออกทาง จมูก “ถ้าอยากเห็นต้องตื่นเช้าหน่อย ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นก็จะเป็นสีน้ำเงิน แบบนี้เหมือนกัน สวยกว่านี่อีก”

“งั้นเธอ”

ดวงตาวาวเรียวตัวตึงเฉียดเหม่อมองไปยังสีน้ำเงินที่เริ่มแปรเปลี่ยน เป็นเข้มขึ้นขึ้นทุกขณะ ก่อให้เกิดความรู้สึกเค้างคว้างลึกๆ ในอก

“งั้นสิ” ครามอัดควนบุหรี่เข้าปอดซ้าๆ แล้วติดกันกรองลงบนพื้น จากนั้นจึงใช้เท้าในรองเท้าผ้าใบมอมแมมขยี้ดับไฟที่ยังติดอยู่เบาๆ “เวลา เห็นห้องฟ้ามืดๆ ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินแล้วกลายเป็นสีทองที่ละนิด มัน สวยจริงๆ นะ เวลาอยู่ตรงนั้นเหมือนเรื่องแยๆ ที่เจอมาเลือนหายไปหมด เลย”

“ขนาดนั้นเชียวะ”

สุดถนอมยิ้มเนือๆ ตอนแรกก็นึกว่าเขาเป็นคนนิ่งขรัมิ ไม่นึกเลยว่า บทจะพูดก็พูดยาวเหยียดได้ด้วย

“ขนาดนั้นแหละ” ชายหนุ่มหันมามองเลี้ยวหน้าขาวิชิตของคนที่กำลัง แหงนหน้ามองท้องฟ้าด้วยแวตยาภกที่จจะอ่านถึงความรู้สึกที่เร้นอยู่ภายใน “ธรรมชาติคงพยายามบอกพวกเรานั้นละว่าไม่มีอะไรอยู่คงทนถาวร ไม่ว่าจะความมืด แสงสว่าง ความสุขหรือความทุกข์”

“พูดเหมือนคนแก่เลย อายุแค่นี้ปลงชีวิตแล้วเธอ”

หญิงสาวอยากหัวเราะ แต่ก็หัวเราะได้ไม่เต็มเสียง ความรู้สึกหนักอึ้ง

ราวมีอิฐนับร้อยตันถ่วงถมอยู่ในอกทำให้ซาไปหมดทั้งสมองและร่างกาย

“ไม่ได้ปลง จำที่คนอื่นพูดมาเฉยๆ” ครามเสยผมที่หลุดลุ่ยลงมาปรกหน้าไปด้านหลังแล้วเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าบ้าง “คนเราไม่ได้อยู่ในความมืดตลอดไปหรอก มืดได้ก็สว่างได้ ถ้าใจสู้และอดทนพอมันก็จะผ่านไปได้อย่าง คิดเสียว่าเดี๋ยวก็เข้าแล้ว”

ณ ตอนนั้นเองที่สุตถนอมเพิ่งรู้ว่าเขากำลังพยายามใช้คำพูดอ้อมโลกปลอบใจเธออยู่กลายเป็นอย่างนี้ ดูเหมือนเขาจะปลอบใจคนไม่เก่ง พอๆ กับที่เธอร้องไห้ต่อหน้าคนอื่นไม่เป็นนั่นละ

“ไอ้คราม!” เสียงตะโกนเรียกดังขึ้นพร้อมๆ กับที่บ้านประตูทางด้านหลังสตูดิโอเปิดออก “พี่เหมียวเรียกหาฝั่งใหญ่เลย รีบไปเร็วๆ เดี่ยวแม่ก็วินอีกหรอก”

“เออๆ ไปเดี๋ยวนี้แล้ว”

ชายหนุ่มหยัดกายขึ้นยืน พลังปิดฝู่นจากกางเกงยีนที่มีสีสันท่างๆ ซึ่งกระจายติดอยู่เป็นหย่อมๆ สุตถนอมแหงนมองตามเงาร่างของเขาไปก็ยิ่งเห็นชัดว่าเขาตัวสูงมากกว่าที่คะเนไว้เสียอีก

“เป็นเด็กฝึกงานเหมือนกันหรือคะ ทำไม่ไม่เคยเห็นเลย”

ดูๆ ไปแล้วเขาน่าจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ หรือหากอายุมากกว่าก็คงจะไม่เกินปีหรือสองปีกระมัง

“แ่มาช่วยงานพี่เหมียว” เขากลับไปตอบสั้นๆ แบบประหยัดถ้อยคำเช่นเดิม “รู้จักใช่ไหม คนที่เฮียบๆ นะ”

“รู้จัก” หญิงสาวพยักหน้า

พี่เหมียวหรือซาลิดา เป็นผู้ช่วยคนใหม่ของปานเทพ หัวหน้าทีมดีไซน์เนอร์ของลีลา แบรนต์เสื้อผ้าแนวสตรีระดับโลก แม้ซาลิดาเพิ่งมาทำงานกับลีลาได้ไม่นาน แต่มีความสามารถโดดเด่นมากจนได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าดูแลเรื่องแฟชั่นโชว์เปิดตัวคอลเล็กชั่นเสื้อผ้าในฤดูกาลนี้ และแน่นอนว่าเป็นคนกำกับดูแลนักศึกษาฝึกงานทั้งหมดของแผนก

ออกแบบด้วย

“ถ้าฉันก็คงไม่ต้องอธิบายเยอะว่าทำไมต้องรีบกลับไปทำงานเดี๋ยวนี้อยู่” ครามหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ “พรุ่งนี้ก็เช้าแล้ว อดทนไว้ นะ กั้ง”

“เอ๊ะ?”

สุดถนอมหนึ่งวัน จริงอยู่เธอคล้องป้ายชื่อไว้ที่คอ แต่นั่นมีเพียงชื่อจริงอย่างเดียว แล้วเขารู้จักชื่อเล่นของเธอได้อย่างไร ทว่าก่อนที่เธอจะมีโอกาสเปิดปากถามชายหนุ่ม เขาก็เดินกลับเข้าไปในสตูดิโอเสียแล้ว เธอมั่นใจว่าไม่รู้จักเขามาก่อนหน้านี้แน่ๆ แล้วเขาก็บอกเองว่าไม่ได้เป็นนักศึกษาฝึกงานของลีลาด้วย

แล้วเขาเป็นใครกัน...

“แล้วนั่นน้องเป็นเด็กฝึกงานของพี่เหมียวหรือเปล่า ถ้าใช่ พี่เหมียวตามหาอยู่นะ รีบไปเร็วๆ เลย ไม่งั้นถูกเฉ่งยับแน่”

เสียงผู้ชายคนเดิมร้องเรียก หญิงสาวรีบลุกขึ้นยืนพร้อมกับตบแก้มทั้งสองข้างของตนเองแรงๆ เพื่อเรียกสติ เธอหันกลับไปมองห้องพัสน้ำเงินครามที่ถูกเงามีดดำกลืนกินจนหมดสิ้นแล้วทอดถอนใจ จริงอยู่ว่าพรุ่งนี้ก็เช้าแล้ว แต่จะเป็นเช้าที่ไม่มีเตี้ย และชีวิตของเธอก็คงไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เสาดอกเหมยต้นที่ ๑

เสียงนาฬิกาปลุกดังเพียงกริ่งเดียว สุดถนนมก็ลุกขึ้นมากดปิดอย่างว่องไว เธอบิดกายคลายความเมื่อยขบอยู่ครู่สั้นๆ แล้วลงจากเตียงอย่างกระฉับกระเฉงเช่นเดียวกับที่เป็นมาทุกเช้า สิ่งแรกที่เธอทำคือเดินไปเสียบปลั๊กกัต้มน้ำร้อน จากนั้นจึงเดินไปล้างหน้าแปรงฟันทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำตามปกติ เมื่อออกมาจากห้องน้ำ น้ำก็ร้อนได้ที่พร้อมให้ซังกาเฟอพอดี

หญิงสาวหยิบซองกาเฟแบบทรีอินวันราคาถูกออกมาจากโหลแก้วด้านหลังเคาน์เตอร์ครัว แล้วจัดแจงฉีกซองเทใส่แก้วมัคเนื้อหนาใบโปรด พลังซั่มเพลงไปด้วย เธอมองข้ามห้องไปยังระเบียงด้านหลังประตูกระจกเรียวกาบางเฉียบคลี่ออกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นว่าห้องฟ้ายังคงมืดสนิท

“วันนี้ยังทำเวลาได้ดีเหมือนเดิมแฮะ”

สุดถนนมกดน้ำร้อนใส่แก้วกาเฟแล้วก้าวยาวๆ เพียงไม่กี่ก้าวก็เดินออกไปยังระเบียงในช่วงเวลาไม่ถึงนาทีดี ถึงห้องพักของเธอจะมีขนาดใหญ่โตนัก แต่ก็เป็นสัดส่วนอีกทั้งยังมีเครื่องเรือนน้อยชิ้นเท่าที่จำเป็นเพียงเพื่อใช้งานได้อย่างสมประโยชน์จึงดูไม่คับแคบจนอึดอัด อะพาร์ตเมนต์แห่งนี้

ตั้งอยู่ห่างจากออฟฟิศใหญ่ของ 'ลีลา' อยู่สักหน่อย เธอจึงต้องตื่นเช้ากว่าปกติเพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรอันติดขัดของกรุงเทพมหานคร ถึงอย่างนั้นข้อดีของที่นี่ก็มีอยู่ไม่ใช่น้อย ทั้งค่าเช่าราคาสัมเหตุสมผล คุณป้าเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ใจดี แถมยังมีระเบียบเล็กๆ ไว้สำหรับนั่งจิบกาแฟและรับแดดยามเช้าอีก

ทุกๆ วันเธอต้องออกไปทำงานแต่เช้าและกลับบ้านค่อนข้างดึก การได้ชาร์จแบตเตอร์รี่ด้วยการนั่งจิบกาแฟเงียบๆ รอคจนแสงสีทองเริ่มจับขอบฟ้าจึงเป็นช่วงเวลาที่เหมาะเติมเต็มพลังงานให้แก่ร่างกายและจิตใจอย่างที่สุด ระเบียบเล็กๆ แห่งนี้คือโอเอซิสหนึ่งเดียวในทะเลทรายอันแห้งแล้งที่ไม่ถูกตึกสูงรอบด้านบดบังทัศนียภาพของท้องฟ้า

๕...๔...๓...๒...๑...

สุดถนนมอบรอยยิ้มหลังในใจ ขณะที่สี่ต่าบนท้องฟ้าเริ่มจางลงกลายเป็นสีน้ำเงินเข้มจัดไล่ไปยังสี่ทราคมสลายตา ช่วงเวลาแห่งเวทมนตร์ที่จะเกิดขึ้นสั้นๆ เพียงไม่กี่วินาที จากนั้นแสงอรุณจะเริ่มไล่ความมืดมนสลายหายไปจนสิ้น

เวลาเห็นท้องฟ้ามีตึกๆ ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินแล้วกลายเป็นสีทองที่ละนิดมันสวยจริงๆ นะ เวลาอยู่ตรงนั้นเหมือนเรื่องแย่ๆ ที่เจอมาเลื่อนหายไปหมดเลย...

ครามพูดไม่ผิดจริงๆ 'ชั่วโมงสีน้ำเงิน' ที่เกิดขึ้นในยามเช้านี้มาจับตาจนคุ้มค่าที่จะตื่นแต่มืดแต่ดีก็มารอชื่นชม นึกแล้วก็ขำ เพียงเพราะคำพูดของคนแปลกหน้าที่เจอกันครั้งเดียวเมื่อหนึ่งปีก่อน กลับทำให้คนขี้เซาอย่างเธอเฝ้ารอช่วงเวลามหัศจรรย์นี้ทุกวันด้วยความตื่นเต้นและเริ่มต้นวันใหม่ด้วยรอยยิ้มกว้าง

เธอยิ้มได้...ถึงแม้คนสำคัญที่สุดในชีวิตจะไม่ได้อยู่เคียงข้างเธออีกต่อไปแล้วก็ตามที

ใช่...แต่ตายไปครบปีแล้ว

หญิงสาวนั่งคู้เข่าบนเก้าอี้ไม้ตัวโต เธอเอนหลังพิงพนักพลาถมองห้องฟ้ายามรุ่งสางด้วยความรู้สึกหน่วงๆ ในอก บรรยากาศโคกเคี้ยวของงานศพแบบเรียบง่ายลอยขึ้นมาในห้วงความคิด นำแปลกที่เธอจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังแพชั่นโชว์ในวันนั้นจบลงได้ไม่มากนัก แทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองตีรถกลับไปสามพรานได้อย่างไร รู้ตัวอีกทีก็นั่งต้อนรับแขกเหรื่อและญาติๆ อยู่ในงานกับแม่และน้องๆ แล้ว

เรื่องที่สุดก็คือความกระหึ้นกระหือรือในการอยากรับช่วงกิจการคณะเซดสิงโตของบรรดาญาติๆ ทางฝั่งของเตี้ย แต่ละคนพากันเสนอตัวจะดูแลคณะให้เหมือนไม่หวังผลตอบแทนใดๆ แต่พอรู้ว่าในบัญชีรายรับรายจ่ายของคณะมีแต่ตัวเลขขาดทุนแดงเถือกจนเรียกได้ว่ามีแต่หนี้สินก้อนโต ญาติผู้หวังดีเหล่านั้นก็หายเงียบกันไปทีละคนสองคนโดยไม่จำเป็นต้องเสียแรงเอ่ยปากปฏิเสธสักนิด

หลังจากเตี้ยจากไป สุดถนอมจึงเพิ่งได้รู้ว่าความจริงว่าพักหลังๆ กิจการของคณะเซดสิงโตค่อนข้างซบเซา เพราะสภาพร่างกายของเตี้ยไม่สู้ดี จึงรับงานได้ไม่มาก อีกทั้งมีคณะใหม่ๆ เกิดขึ้นมาเป็นตัวเลือกลำสำหรับลูกค้าหลากหลายมากขึ้น เมื่องานน้อยลงแต่รายจ่ายของครอบครัวเพิ่มขึ้น เตี้ยจึงจำเป็นต้องกู้หนี้ยืมสินเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่าย ทั้งค่าเล่าเรียนของลูกๆ ทั้งค่าบำรุงรักษาอุปกรณ์เซดสิงโต รวมไปถึงค่าใช้จ่ายจิปาถะในชีวิตประจำวัน

ทุกคนในครอบครัวไม่มีใครโกรธที่เตี้ยทิ้งหนี้ก้อนใหญ่ไว้ให้ซดใช้ ด้วยรู้ว่าเตี้ยแบกรับทุกปัญหาอย่างสุดความสามารถแล้ว ไม่ว่าใครก็คงไม่คาดคิดว่าความตายจะมาเยือนเรือนชานเร็วถึงเพียงนี้หรอก และคงไม่ต้องการทิ้งภาระไว้ให้คนข้างหลังคอยแบกรับแทนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่หยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างเตี้ยหลงของสุดถนอม แต่ก็นั่นละ...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ชีวิตก็จำเป็นต้องดำเนินต่อไป หากมีปัญหาใดๆ ก็ต้องค่อยๆ หาทางแก้ไขกันไปทีละเปลาะจริงไหม

‘พรุ่งนี้ก็เช้าแล้ว อดทนไว้นะกั้ง...’

เสียงของชายหนุ่มคนเดิมดังก้องในโสตประสาทอีกครั้ง เป็นเรื่อง น่าเสียดายที่หญิงสาวไม่มีเคยมีโอกาสดูได้พบกับครามอีกเลย เมื่อลองเสียบๆ เคียงๆ ถามที่ทีมงานฝ่ายสเตรจดู ก็ได้รู้ว่าเขาเป็นเพียงคนที่มาช่วยงานเฉพาะกิจอย่างที่เขาตัวบอกจริงๆ ทางฝ่ายสเตรจไม่ได้จ้างมา ถ้าอยากรู้รายละเอียด หรือต้องการหมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวของเขาก็ให้ไปสอบถามกับทาง ปานเทพหรือซาลิดาเอาเอง

แหม...ใครจะกล้ากันเล่า...

ทั้งปานเทพและซาลิดาเป็นหัวหน้าโดยตรงของเธอ กว่าจะพิสูจน์ตัวเองให้พวกเขาเห็นว่าเธอมีศักยภาพคุ้มค่ากับที่ช่วยออกหน้ารับเธอเข้าทำงาน ทั้งที่คุณสมบัติไม่ครบก็ใช้เวลานานเกือบครึ่งปี เธอไม่อยากถูกมองว่าสนใจเรื่องผู้ชายมากกว่าใส่ใจเรื่องงาน ดังนั้นจึงได้แต่เก็บความทรงจำดีๆ ในวันนี้ไว้ในใจ หากวันใดวันหนึ่งมีโอกาสได้พบกันก็อยากจะขอบคุณเขาต่อหน้าสักครั้ง และถามว่าเขารู้ชื่อเล่นของเธอได้อย่างไร

เอ...หรือว่าเคยพบกันมาก่อนนะ แต่ถ้าเคยพบกันก็น่าจะจำได้บ้างสิน่า เขาตัวสูงปรี๊ดแถมยังมีรูปโฉมโดดเด่นสะดุดตาขนาดนั้น...

ติง...

หน้าจอโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะกาแฟทรงกลมสว่างวาบพร้อมกับเสียงร้องเตือนว่ามีข้อความเข้า เมื่อเปิดดูก็เห็นว่ามาจากสุดที่รัก น้องชายตัวแสบ

เสาร์นี้อย่าลืมกลับบ้านนะเจ๊กั้ง...

ติง...

เสียงเตือนว่ามีข้อความเข้าดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มาจากสุดดวงใจน้องชายคนสุดท้อง

เสาร์นี้ถ้าเจ๊กั้งไม่กลับบ้าน กุ้ยงอนนะ...

“เจ้าเด็กพวกนี้เนี่ย วุ่นวายจริงๆ”

สุดถนอมหัวเราะแแกนๆ พลาจวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิม จริงอยู่ที่พักนี้เธอ

ลุยงานหนักจนแทบไม่มีเวลาได้กลับบ้านที่สามพรานมาเป็นเดือนแล้ว แต่เสาร์นี้มันจะทำบุญครบรอบวันตายให้เสียทั้งที เธอจะไม่กลับบ้านได้อย่างไรกันเล่า ต้อให้วันศุกร์เลิกงานดึกแค่นั้นเธอก็ต้องตรึงกลับไปให้ได้นั้นละน่า

หลังจากกาแฟแก้วแรกหมดและแสงแรกแตะขอบฟ้าจนเริ่มสว่างแล้ว หญิงสาวก็ใช้เวลาแต่งตัวเพียง ๑๕ นาทีก็เป็นอันเสร็จสิ้น ก่อนคว้ากุญแจรถออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ถึงลิลาจะเป็นเบอร์นด์เสื้อผ้าแนวสตรีตชื่อดัง แต่ก็ไม่เคยบังคับเรื่องการแต่งกายของพนักงาน วันแต่เมื่อต้องออกไปพบปะลูกค้าหรือร่วมงานที่เป็นทางการจึงจะมีจดหมายแจ้งเรื่องขอให้แต่งกายสุภาพเรียบร้อยสักครั้งหนึ่ง แผนกดีไซน์ที่เธอทำงานอยู่จึงแต่งตัวกันตามใจชอบ แน่หนอนว่าแต่ละคนแต่งตัวกันเปรี้ยวจัดจำกัดประสาแฟชั่นนิสตาเลยทีเดียวนะ

‘แม่กั้ง หล่อนควรแต่งตัวดีให้เป็นนิสัยนะยะ เราไม่รู้หรือกว่าข้างหน้าจะเจอกับเหตุการณ์แบบไหน...’

ปานเทพเคยบอกสุดถนอมแบบนี้ และเธอก็คิดว่ามันก็ฟังมีเหตุผลอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ ‘แต่งตัวดี’ สำหรับเธอกับหัวหน้าทีมดีไซเนอร์ของลิลาอาจจะต่างกันอยู่ไม่น้อย ตรงที่เขามีเงินจ่ายซื้อของเบอร์นด์เนมราคาแพงระยับมาได้ดังใจชอบ ส่วนเธอก็ได้แต่มีกซ์เอนด์แมตซ์จากเสื้อผ้าที่มีให้ดูดีที่สุดในราคาที่ทำได้ วันดีคืนดีก็อาจได้เสื้อผ้าวินเทจเก๋ไก๋จากเพื่อนพ้องน้องพี่ที่ทำงานโละจากตู้เสื้อผ้ามาให้บ้างซึ่งเธอไม่เคยรังเกียจเลยสักนิด ที่จริงรู้สึกดีใจมากด้วยซ้ำไปที่ทุกคนเอ็นดูและให้ความช่วยเหลือกันตลอดมา

ทุกเช้าสุดถนอมจะต้องแวะซื้อกาแฟให้ปานเทพและโกโก้ร้อนกับครัวซองต์ให้ซาลิดาด้วยเงินที่ทั้งสองคนมอบให้ไว้รายสัปดาห์ เมื่อพนักงานคนอื่น ๆ ในแผนกเห็นว่าเธอร่าง่ายไม่เคยอึดอัดหรือซักสีหน้าก็พากันฝากซื้อเครื่องดื่มและอาหารเข้าบ้าง จนท้ายที่สุดก็เหมือนกลายเป็นหน้าที่ประจำของเธอไปเสียแล้ว

เข้านี้ก็เช่นกัน ทันทีที่จอตระยยนต์ญี่ปุ่นุโรทั้งที่ลานจอดรถของลิลา

เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็เดินข้ามฝั่งไปยังร้านค้าเฟื่องตรงข้ามเพื่อซื้อของกินให้ทุกคน เป็นโชคดีของเธอที่ร้าน ‘ลา ลิเบลลูล’ (La Libellule) เปิดแต่เช้าตรู่ เธอจึงไม่ต้องยืนรอขาแข็งหรือเข้าแถวต่อคิวซื้อเป็นนานสองนาน เพราะมีลูกค้าเยอะในช่วงสาย ส่วนมากจะเป็นพนักงานสาวออฟฟิศในย่านนี้และเด็กนักเรียนมัธยมปลายที่มายืนส่องบาร์สตาหนุ่มเจ้าของร้านนั้นละ

คนแถวนี้รู้กันทั้งนั้นว่านอกจากกาแฟกับครัวซองต์รสเด็ดแล้ว ยังมี ‘คุณตัน’ เป็นของดีประจำร้านด้วย

“เข้านี้รับเหมือนเดิมใช่ไหมครับ น้องกั้ง”

เพียงสุดถนนอมเปิดประตูร้าน ตะวันรอนก็ร้องทักเสียงสดใสมากจากเคาน์เตอร์ เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผู้มีรอยยิ้มอบอุ่น ใบหน้าของเขาคมเข้ม ทั้งคิ้ว จมูก ปากคาง รับกันไปทุกส่วนลัดแถมยังมีบุคลิกดีเยี่ยม ใครเห็นเป็นต้องเหลียวมองแล้วมองอีก

“เหมือนเดิมค่ะ คุณตัน”

สุดถนนอมยิ้มกว้างพลาจวักเงินจากกระเป๋าครอบอดีออกมาวางบนถาดสีเงินหน้าเคาน์เตอร์ แม้ตะวันรอนอายุมากกว่าเธอถึง ๖ ปี แต่เธอก็ไม่เคยเรียกเขาว่าพี่ด้วยไม่ยอมให้เขาคิดว่าตีสนิทเพราะมีเจตนาอื่นแอบแฝงอีกอย่างเขาเป็นหนุ่มคนดังของย่านนี้ หากเธอทำตัวใกล้ชิดสนิทสนมกับเขามากเกินไปคงได้ถูกลูกค้าสาว ๆ ของเขาตำหนิที่ผมจมนหมดศีลระเน

ไม่สิ...คนแรกที่จะจีบผมเธอน่าจะเป็นปานเทพนี่ละ รายนั้นเป็นแฟนคลับนัมเบอร์วันของตะวันรอนเสียด้วย!

“โอ้โฮ แต่งตัวเก๋อีกแล้วนะครับ”

ชายหนุ่มเอ่ยชมอย่างนุ่มนวล ส่วนใหญ่แล้วลูกค้าสาว ๆ ของเขามักแต่งหน้าและแต่งตัวคล้ายคลึงกันแล้วแต่ว่าแฟชั่นในช่วงนี้ฮิตอะไรกัน มีก็แต่สุดถนนอมนี่ละที่ค่อนข้างเป็นตัวของตัวเอง ไม่วิ่งไล่ตามกระแสแฟชั่นทั้งที่ทำงานกับเหล่าดีไซเนอร์ เธอรู้จักข้อดีข้อด้อยของรูปร่างตนเองอย่างทะลุปรุโปร่งและไม่แต่งกายอวดเนื้อหนังจนเกินงาม ดูอย่างวันนี้เป็นไร แค่อสวม

เสื้อคอปกเอวลอยสีดำเข้ากับกางเกงฮาเร็มสีเดียวกันแล้วแต่งหน้าอ่อนๆ ก็ดูเก๋จนเขาแทบไม่มีตาไปมองใครอื่นแล้ว

“แหม ขอขอบคุณค่ะคุณต้น ปากหวานแต่เช้าเลย”

หญิงสาวยิ้มขึ้น... ตะวันรอนเป็นคนสุภาพใจดี เขามักหาข้อดีของคู่สนทนาและเอ่ยชมสร้างกำลังใจอยู่เสมอ บางคนอาจมองว่าเขาแค่ปากหวานกับลูกค้า แต่เธอกลับมองว่าการส่งมอบพลังบวกให้คนรอบข้าง ต่อให้เจตนาแท้จริงจะเป็นอย่างไรก็ล้วนแต่เป็นเรื่องดีทั้งนั้น

การให้กำลังใจคนอื่นบ้างก็ไม่มีอะไรเสียหายไม่ใช่หรือ...

“ปากหวานที่ไหนกัน นี่พูดจริงนะ น้องกั้งแต่งแบบนี้น่ารักดี” ชายหนุ่มยิ้มกว้างพลางเลื่อนแก้วเครื่องดื่มไปเบื้องหน้า “ของแถมวันนี้เป็นโกโก้ปั่นใส่นมอัลมอนด์ หวานน้อยเพื่อสุขภาพครับ”

“โอ้โฮ แถมอีกแล้ว คุณต้นแถมให้ตลอดจนกั้งเกรงใจแล้วนะคะเนี่ยจริงๆ ไม่ต้องก็ได้เนะคะ เตียวไม่ได้กำไร”

“เกรงใจทำไมครับ คนกันเองแท้ๆ แค่น้องกั้งชอบก็ถือว่าได้กำไรแล้วครับ”

พนักงานเสิร์ฟในร้านได้ยินคำพูดของตะวันรอนก็หันมาสบตากัน พวกเขาเห็นฉาก ‘บริโภคนิยม’ นี้ทุกเช้ามาเกือบหนึ่งปีเต็มๆ แล้ว คนหนึ่งพยายามหยอดแล้วหยอดเล่า ส่วนอีกคนกลับตีหน้ามึนเหมือนไม่รู้เรื่องรู้ราวสักนิด

“ไม่ได้แถมธรรมดา นะ ลดราคาให้เยอะด้วย คนบนออฟฟิศลืลาถึงได้ชอบให้คุณกั้งมาซื้อของกินทุกเช้า” พนักงานคนหนึ่งกระซิบกระซาบกับเพื่อน

สุดถนอมเป็นสาวมาดเท่ เธอตัดผมสั้นทรงบ๊อบเทและย้อมผมสีแอสเจอร์ดูเปรี้ยวเซ็กซี่ฟัน แถมยังมีรอยสักบนท่อนแขนซ้ายอีก มองอย่างไรก็เหมือนหอมบอย ไม่น่าจะเป็นสเปกของตะวันรอนผู้แสนอบอุ่นอ่อนโยนได้เลยสักนิด

“เฮ้ย... แกว่าคุณกั้งนี่ชอบผู้หญิงด้วยกันไหมวะ พี่ต้นหยอดเข้าหยอด เย็นขนาดนี้ยังไม่รู้ตัวอีก”

“อย่าปากปี่จอน่า เดี่ยวพี่ต้นได้ยืนก็เงยบรอก” คู่สนทนารีบจุกปาก ห้ามทันควัน พนักงานของร้านลา ลิเบลลูลูรู้กันทั้งนั้นว่าตะวันรอนบปี่มสุด ถนอมตั้งแต่ครั้งแรกที่พบหน้า ถึงเธอจะไม่ได้สวยเด่นตามแบบพิมพ์นิยม แต่เธอยิ้มเก่ง พูดจាន่ารักเป็นกันเองกับทุกคน แถมยังมีน้ำใจ สิ่งที่ดีสุด เจ้าของร้านหนุ่มนั้นไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก ทว่าเป็นบุคลิกและนิสัยใจคอของเธอต่างหาก “พี่ต้นอาจจะไม่ใช่สเปกของคุณกั้งก็ได้”

“บ้าแล้ว พี่ต้นนะสเปกของสาวๆ เกือบทุกคนนั่นละ”

เจ้าตัวเถียงเสียงเบาด้วยกลัวว่าตะวันรอนจะได้ยิน เห็นยิ้มเก่งแบบ นี้ก็เถอะ บทโมโหขึ้นมาคุดจุน่าขนหัวลุกเขียวละ

“แต่ไม่น่าใช่สเปกของคุณกั้งแน่”

เพื่อนคนเดิมทำท่าขำขำไปยังสองหนุ่มสาวที่กำลังโบกมือโบกมืออ้าลากัน ตะวันรอนยื่นนามบัตรของร้านที่เขียนหมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวของตนเองไว้ด้านหลังให้สุดถนอมเป็นรอบที่ล้านแล้วกระมัง มีหน้าขำยังกำชับว่าครึ่งหน้าให้โทรศัพท์มาสั่งเครื่องดื่มและขนมกับเขาได้โดยตรงเลย

แหม... พี่ต้นนะพี่ต้น ขอเบอร์สาวเจ้าแล้วโทร. ไปหาเองจะง่ายกว่าไหม จีบแบบกล้าๆ กลัวๆ แบบนี้ เมื่อไหร่แม่คุณจะรู้ว่าพี่จับกันเล่า!

“มาแต่เข้าเลยนะคะ น้องกั้ง ขยันจังเลย”

พนักงานต้อนรับที่พรอนต์ส่งเสียงทักทายอย่างเป็นกันเองเมื่อเห็นสุดถนอมเดินหอบข้าวของพะรุงพะรังเข้ามาในอาคารของลีลา

“ช่วงนี้เตรียมงานคอลเล็กชันใหม่ค่ะพี่แพรว ต้องขยันนิดนึง” หญิงสาวหัวเราะเสียงใสขณะวางถุงขนมปังเนยสดลงบนเคาน์เตอร์ “ของฝากจากร้านฝั่งตรงข้ามค่ะ”

“อู๊ย ขอขอบคุณจ้ะ น้องกั้งน่ารักที่สุดเลย จำได้ด้วยว่าพี่ชอบขนมร้าน

คุณต้น”

พัชชายิ้มหวานพลาทงหยิบถุงขนมมาดู ขนมปังเนยสดเป็นสินค้าขายดีของร้านลา ลิเบลลูล ทำจำนวนจำกัดในแต่ละวันแค่ ๕๐ ถุง ส่วนใหญ่ยังไม่ถึงเที่ยงวันก็ขายหมดเกลี้ยงแล้ว ไม่ว่าจะลูกค้าจะเรียกร้องให้ทำเพิ่มอย่างไร ตะวันรอนก็ยืนยันว่าจะทำจำนวนเท่าเดิมต่อไปเพื่อรักษาคุณภาพสินค้าไว้ให้มากที่สุด แถมยังไม่รับรองผ่านทางโทรศัพท์ ต้องต่อแถวซื้อที่ร้านเท่านั้น คนเดียวที่ไปซื้อเมื่อไหร่ก็ได้กินก็มีแต่สุดถนนนี่ละ ไปขอซื้อตอน ๖ โมงเย็นยังได้กินเลย! คนในลีสลารู้กันทั้งนั้นว่าหากอยากกินขนมปังเนยสดแบบไม่ต้องต่อแถวก็ต้องฝากหญิงสาวซื้อเท่านั้น รับรองว่าไม่พลาด

“กึ่งได้ยื่นพี่แพรวบ่นเมื่อวันก่อนว่าอยากกินนี่คะ” สุดถนนอมพุดยิ้มๆ พลาทงเหลือบมองสกุณา พนักงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่นั่งก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์เหมือนไม่สนใจว่าเธอมีตัวตนหรือไม่แล้วหันกลับไปหาคู่สนทนาต่อ “เดี๋ยวกึ่งขึ้นไปเตรียมงานให้พี่เหมียวกับพี่แพนก่อนนะคะ”

“จ้า ไปเถอะ”

พัชชาโบกไม้โบกมืออำลาอย่างเป็นมิตร แล้วมองร่างเพรียวบางของหญิงสาวเดินหายลับไปทางลิฟต์ขึ้นอาคาร

“แหม...เอาอกเอาใจคนไปทั่ว คงคิดว่าประจบแล้วจะได้เป็นพนักงานประจำของลีสลาว่าอย่างนั้นเถอะ” สกุณาเบะปาก “เรียนก็ไม่จบ ประสบการณ์อะไรก็ไม่มี เจ้านายไม่มีทางรับเข้าทำงานหรอก”

“โธ้ย นี่แกจะอคติอะไรกับเด็กมัธยมหนะ น้องมันนิสัยดีแบบนี้มาตั้งแต่สมัยฝึกงานแล้ว” พัชชาส่ายหน้าอย่างระอาใจ “นี่ถ้าคุณพ่อของน้องกึ่งไม่เสียชีวิต ปานนี้น้องเรียนจบได้เข้าทีมดีไซน์เนอร์ไปนานแล้ว ทำงานเก่งจะตาย พี่แพนเนี่ยร้อยวันพันปีไม่เคยชมใครเลยนะ ยังออกปากเลยว่าน้องมีความสามารถ”

พนักงานของลีสลาส่วนใหญ่รู้กันทั้งนั้นว่าสุดถนนต้องดริบการเรียน

ที่มหาวิทยาลัยเพราะหนี้สินก้อนโตที่บิดาทิ้งไว้ แม้มารดาจะคัดค้านหัวชนฝา แต่หญิงสาวก็ยืนยันจะพักการเรียนเอาไว้ก่อนเพื่อให้น้องชายอีกสองคนได้เรียนหนังสือจนจบการศึกษาภาคบังคับ ซาลิดากับปานเทพเอ็นดูสุดถนอมและชอบความขยันขันแข็งของเธอจึงออกหน้าพูดกับ มัทธีอัส ดรากอส เรื่องขอจ้างเธอเป็นผู้ช่วยในทีม ถึงเงินเดือนจะไม่มากมายอะไรนัก แต่ก็พออยู่ได้และมีเหลือส่งให้ที่บ้านทุกเดือนอีกนิดหน่อย

“ก็เล่นวิ่งแจ้นซื้อของเซ่นให้กันทุกเช้าแบบนี้มาเป็นปี พี่แพนไม่ซมสิแปลก”

แม้จะรู้จักตีตีพตีความเขี้ยบของปานเทพเป็นอย่างดี วิทยานั้นหากไม่ถูกใจใครจริงๆ ไม่มีวันออกปากชมเด็ดขาดอย่างที่ว่านั่นละ แต่สกุณาหมั่นไส้ที่ใครๆ ก็พากันเอ็นดูสุดถนอมจึงแสร้งทำเป็นหลับหูหลับตา มองไม่เห็นความจริงข้อนี้

“แต่พี่แพนไม่ใช่คนที่ม้อ่านจในการรับใครเข้าทำงานนะ ท่านประธานต่างหากที่เป็นคนรับน้องกั้งไว้” พัชชาอย่าเตือนความจำของอีกฝ่ายอย่างเหน้อยหน้าย สุดถนอมอาจไม่ใช่คนเก่งที่สุด แต่มัทธีอัสเป็นคนตาแหลม เขามองเห็นศักยภาพที่อยู่ในภาพสเก็ตช์แบบเสื้อผ้าของเธอ และคิดว่าหากขัดเกลามาผ่านประสบการณ์การทำงานจริงอาจจะช่วยให้เธอเติบโตในเส้นทางสายดีไซเนอร์ได้อย่างสวยงาม “เจ้านายเป็นคนให้โอกาสคน แกก็หัดเอาอย่างเจ้านายบ้างสิยะ หัดเมตตาคนอื่นเขาบ้าง”

“ขอโทษที พอดีฉันไม่ได้โตในทุ่งลาเวนเดอร์เหมือนแก ฉันโตในโลกแห่งความเป็นจริง ฉันก็เลยมองออกกว่ายายเด็กกั้งอะไรเนี่ยไม่จริงใจกับเจ้านาย พี่แพน หรือยายคุณเหมียวทั้งนั้นละ มาทำงานที่นี่ก็แค่มาหลอกเรียนรู้งานแล้วก็หาคอนเน็กชันในแวดวงแฟชั่น คอยดูเถอะ พอปีกกล้าขาแข็งแล้วก็หนีไปทำงานกับที่อื่น ไอ้ที่เจ้านายใจดีด้วยได้เสียเปล่าเน”

เสียงของสกุณาไม่เบาเลยสักนิด ขนาดสุดถนอมอยู่ที่หน้าลิฟต์ยังได้ยินอย่างชัดเจน เธอได้ยินเสียงของพัชชาคอยแก้ต่างให้เธอต่างๆ นานา

แต่ไม่ได้ใส่ใจนัก เธอกระชับข้าวของในมือให้แน่นเข้าแล้วเดินเข้าลิฟต์ขึ้นไป
ยังชั้น ๑๓ ด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น...รู้ว่าสฤณา
จงใจพูดเสียงดังแปดหลอดให้เธอได้ยิน แล้วอย่างไรเล่า ต่อให้เธอแก้ตัว
อย่างตรงไปตรงมาก็ไม่สามารถแก้ไขอคติที่สฤณามีต่อเธอได้อยู่ดีไม่ใช่หรือ
โลกนี้มีใครบ้างเล่าที่ไม่เคยถูกติฉินนินทา...

ครั้งแรกที่ได้ยินคำพูดถากถางจากปากของสฤณา เธอทั้งโกรธ ทั้ง
เสียใจ แต่หากเดินตรงดิ่งไปทะเลาะตบตีด้วยเรื่องเพียงเท่านี้ โอกาสที่ได้รับ
มาอย่างยากลำบากก็จะสูญเปล่า สู้อดทนสักหน่อยแล้วปล่อยให้ผ่านไปจะดี
กว่า อย่างน้อยก็ยังรักษาหน้าที่การงานที่จำเป็นต่อชีวิต ณ เวลานี้เอาไว้ได้
เธอต้องแบ่งเบามาระของม้าให้มากที่สุด...

เมื่อขึ้นมาถึงแผนกดีไซน์ สิ่งแรกที่ทำเป็นกิจวัตรก็คือเดินเปิดไฟและ
วางเครื่องดื่มกับขนมไว้ตามโต๊ะของทุกคนที่ฝากชื่อ โชคดีที่เธอเป็นคนความ
จำดี ไม่ว่าจะใครสั่งอะไรก็จำได้แม่นยำจึงไม่เคยวางขนมผิดโต๊ะเลยแม้แต่ครั้ง
เดียว ปานเทพบอกว่าข้อดีของเธอคือเป็นคนละเอียดลออ ซ่างสังเกตุสังกา
พอๆ กับถึกทน ไม่เกี่ยงงานหนัก ไม่ว่าจะตะบี้ตะบันสั่งให้ทำงานฉิวเฉาะไร
ก็ไม่เคยชักสีหน้าหรือบ่นกระปอดกระแปด ที่สำคัญที่สุดคือเธอเป็นคนเดียว
ที่ทนฝีกปากร้ายกาจของเขาได้ ไม่ร้องไห้ขอลาออกยามถูกดูแรงๆ จึงเป็น
นักศึกษาฝึกงานคนเดียวที่เขาเอ่ยปากชวนด้วยตนเองให้มาทำงานที่ลีลาหลัง
เรียนจบ

เสียดายที่ยังเรียนไม่จบ และคงยังไม่ได้กลับไปเรียนต่อเร็วๆ นี้แน่
คิดถึงตรงนี้สุดถนอมก็ถอนใจ เรื่องที่เธอเรียนไม่จบไม่ใช่ความลับ
ของจักรวาลแต่อย่างใด แต่นั่นว่าฟ้าเบื้องบนไม่ใจร้ายกับเธอจนเกินไปนัก
อย่างน้อยที่สุดก็ยังเมตตาให้เธอมีงานมีการทำเป็นหลักแหล่ง และมีรายได้
พอจุนเจือปากท้องได้บ้างไม่ใช่หรือ

“อ๊อ๊ย นึกแล้วเชื่อว่ากั๊งต้องมาแล้ว สวรรค์โปรดจริงๆ”

ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มที่แต่งตัวแบบเมโทรเซ็กชวลเต็มเหนี่ยวกึ่ง

เดินกึ่งวิ่งผ่านประตูแผนกดีไซเนอร์อย่างร้อนรน ดวงตาที่กริธอโยไลเนอร์ตัวตึง
ทางแบบแคตออยส์ฉายแววยินดีที่ได้พบหน้าสุดถนอมอย่างไม่ปิดบัง

“สวัสดีค่ะพี่ป๋อง” หญิงสาวยกมือไหว้บองพล ขณะวางแก้วกาแฟ
ลาใต้ระดับความหวานเต็มร้อยลงบนโต๊ะของเขาพอดีบอดี “วันนี้มาเข้าจ้ง
กึ่งนี้กว่าพี่ป๋องมีออกกองไปถ่ายแพชั่นข้างนอกเสียอีก”

“ก็มีนะสิ แล้วก็มีปัญหาด้วย กึ่งต้องช่วยพี่แล้วละ”

“ปัญหาหะอะไรคะ”

สุดถนอมหันไปมองผู้มาใหม่พลางเล็กคิ้วอย่างประหลาดใจ บองพล
เป็นหนึ่งในทีมดีไซเนอร์ที่รับผิดชอบเป็นสไตลิสต์เวลามีถ่ายแพชั่นเสื้อผ้า
คอลเล็กชันใหม่หรือถ่ายแค็ตตาล็อกสินค้า ตามปกติเขาจะมาทำงานสาย
กว่านี้หน่อยและไม่ค่อยอยู่ติดออฟฟิศนักเพราะต้องออกไปประชุมกับลูกค้า
หรือไม่ก็ไปควบคุมการถ่ายแพชั่นอยู่เสมอ

“ใช่ วันนี้พี่มีถ่ายแพชั่นธีม์โชว์นาทาร์น แล้วย้ายแหวนดินอาหารเป็น
พิษต้องเสียสลบคาห้องน้ำ ผัวต้องหิ้วไปแอดมิทที่โรงพยาบาลตั้งแต่เมื่อคืน
แล้วพร้อบสำหรับถ่ายงานวันนี้ก็ดันอยู่ที่ย้ายแหวนทั้งหมด โมโหก็ตรงที่พี่
โทร. บอกกันเมื่อกี้เองว่าป่วย งานต้องถ่ายที่สตูดิโอตอนสิบโมงแล้วเนี่ย
พี่ไม่รู้จะทำยังไงเลย งานทางนี้ก็ยังไม่เสร็จ ถ้าพี่แพนรู้ พี่แพนกินหัว
พี่แน่”

แค่พูดถึงปานเทพ ขนอ่อนบนหลังคอของบองพลก็ลุกเกรียว หัวหนา
ทีมดีไซเนอร์จอมเฮี้ยบผู้นี้เคยกำชับนักกำชับหนว่าก่อนวันถ่ายงานแพชั่น
ทุกครั้งให้หน้าอุปกรณ์และเสื้อผ้ามาสแตนบายเตรียมพร้อมไว้ที่ออฟฟิศเพื่อ
ป้องกันเหตุการณ์ไม่คาดคิดเช่นครั้งนี้ แต่ทั้งเขาและบรรณพรชอบลักไก่เอา
ความสะดวกส่วนตัวเข้าว่าทั้งคู่ พอเกิดเรื่องขึ้นมาเช่นนี้จึงต้องรีบหาทาง
แก้ไขโดยด่วนก่อนที่จะแ้วไปถึงหุปานเทพเข้า

“ถ้างั้นให้กึ่งขับไปรับพร้อบถ่ายแพชั่นที่บ้านพี่แหวนมาให้ก็ได้หะคะ
แล้วเดี๋ยวจะรีบอ้งเอาไปส่งให้ที่สตูดิโอก่อนเวลาถ่าย” สุดถนอมเสนอ

ตัวอย่างมีน้ำใจ เธอรู้ว่าเสียงตะโกนต่ำของปานเทพนั้นชวนชนหัวลูกแก่ไหน ใครๆ ก็กลัวทั้งนั้นแหละ “พี่บ่องถ่ายก็โหมงนะคะ สิบโหมงใช้โหมง”

หญิงสาวหันไปกวาดตามองตารางงานที่เขียนอยู่บนไวต์บอร์ดซึ่งมีทั้งชื่องาน เวลา สถานที่ ชื่อนางแบบและตากล้องรวมไปถึงที่ทำงานเสร็จสรรพ “ใช้จ๊ะ โอ๊ย กิ่งน่ารักที่สุดเลย เต๋ยวพี่ส่งโลเกชั่นคนข้างบ้านยายแหวนให้ณะ ก่อนผัวยายแหวนไปทำงานก็เอาหรือปไปฝากบ้านที่อยู่รั้วติดกันไว้ ไปกดกริ่งแล้วบอกเขาได้เลย กิ่งกลับมาถึงสักสิบโหมงครึ่งก็ได้นะ เพื่อรตติด พี่จะขึ้นไปเตรียมงานที่สตูดิโอ รอไว้ก่อน” ปองพลเปิดกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละหนึ่งพันบาทออกมายื่นให้สุดถนอม “นี่ค่าน้ำมันจ๊ะ ถ้าไม่พอก็มาเบิกพี่นะ”

“เต๋ยวกิ่งจะเบิกคุณสองเลยคะ” หญิงสาวหัวเราะพลางรับเงินมาใส่กระเป๋า ไม่มีเหตุผลที่เธอจะปฏิเสธน้ำใจจากเขา ปองพลเป็นคนใจกว้าง ไม่เคยใช้ใครทำงานเปล่าๆ และไม่ชอบเอาเปรียบใคร สมัยนี้น้ำมันก็แพงแสนแพง เขาออกค่าน้ำมันให้รัฐของตนเองก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้องอยู่แล้ว “เข้านี่พี่แพนมีประชุมกับเจ้านายตอนเก้าโหมง เผลอๆ น่าจะเลิกเที่ยงโหมงละคะ ถ้ากิ่งกลับมาก่อนสิบโหมงยังงี้ก็ทัน”

“สาธุ สมพรปากเธอจะจ๊ะ พี่ละเสียวพี่แพนจะแวบขึ้นไปดูจริงๆ” ปองพลยกมือขึ้นไหว้ท่วงท้วงก่อนจะรีบกดส่งโลเกชั่นบ้านของวรรณพรให้สุดถนอมผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ “ถ้าพี่แพนโทรศัพท์ถามว่าอยู่ไหนก็ตอบให้ตรงกันนะว่ากิ่งช่วยงานที่อยู่นบนสตูดิโอ ไม่งั้นได้โดนกินหัวกันทั้งคู่นะ”

“กิ่งจะรีบไปรีบกลับ ไม่ให้โดนจับได้แน่นอนคะ”

หญิงสาวดูดูโลเกชั่นที่ปองพลส่งมาให้ แล้วโล่งใจไปเปลาะหนึ่งว่าอยู่ในหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากที่ทำงานมากนัก เพียงแต่การจราจรในช่วงโหมงเร่งด่วนเช่นนี้อาจจะต้องบวกเวลาเพิ่มไปอีกสักสี่สิบนาทีถึงหนึ่งชั่วโมง

เอาน่า...น่าจะยังพอทันแบบฉิวเฉียดนั่นละ

เสาดอกเหมยต้นที่ ๒

รถญี่ปุ่นเก่าตกฝุ่นเล่นมาจอดหน้าบ้านเตี้ยวในหมู่บ้านจัดสรร
กลางเมืองหลังจากเล่นไปเล่นๆ ฝ่าการจราจรของเมืองหลวงมานานเกือบ ๔๕
นาที่ โชคดีที่สุดถนนอ้อมจำได้คล้ายคล้ายคลึงคลาว่าเคยขับรถผ่านย่านนี้อยู่
บ้าง จึงเลี้ยวเข้าซอยลัดเลาะหลีกเลี่ยงรถติด จนมาถึงจุดหมายปลายทาง
เร็วกว่าที่คิด ถ้าเชื่อมั่นในแอปพลิเคชันนำทางอย่างเดียว เธอคงติดแหง็ก
อยู่กลางถนนอีกนาน

บ้านของวรรณพรอยู่ในซอยกลางหมู่บ้าน หลังที่สองนับจากด้านใน
สุด ตัวบ้านมีขนาดกำลังพอดีสำหรับคนที่เพิ่งเริ่มต้นสร้างครอบครัว แถม
ยังมีอาณาบริเวณให้พอปลูกไม้ดอกไม้ประดับสวยงามได้สบายๆ และถึงแม้
มีรั้วรอบขอบชิดแต่ก็ไม่ดูทึบจนอึดอัดเกินไป นับว่าน่าอยู่ไม่น้อยทีเดียว

เห็นแล้วคิดถึงบ้านเหมือนกันแฮะ มาก็ชอบปลูกต้นไม้เยอะๆ แบบ
นี่ล่ะ

สุดถนนอ้อมดับเครื่องยนต์แล้วลงจากรถ เดินตรงไปยังบ้านหลังที่ตั้ง
อยู่สุดซอยซึ่งมีรูปปลั๊กชนต์คล้ายคลึงกันกับบ้านหลังอื่นๆ ที่อยู่ในละแวก

เดียวกัน จะดูต่างกันอย่างก็ตรงที่มีหัวสิงโตสำหรับขีดแขนตากลมเรียงรายอยู่เหนือระเบียบด้านหน้า หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจ จริ่งอยู่ว่าหัวสิงโตเหล่านี้ยังเป็นเพียงโครงที่ขึ้นรูปจากการผูกโครงไม้รวกที่เหลาจนเป็นเส้นบางเฉียบและแปะทับด้วยกระดาษสาใต้ห้วนสีขาว ไม่มีลวดลายใดๆ แต่มองปราดเดียวก็รู้ว่าในทันทีว่าเป็นงานฝีมือระดับช่างผู้เชี่ยวชาญจึงได้ประณิตบรรจงทุกจุดเช่นนี้

เตี้ย...

ภาพบิดายามขีดสิงโตตามงานเทศกาลลอยแว่นขึ้นมาในหัวความคิด นานแล้วที่เธอไม่ได้เห็นหัวสิงโตใกล้ๆ เช่นนี้ มิหนำซ้ำยังชวนให้นึกถึงบรรดาหัวสิงโตที่บิดาเคยใช้งานเมื่อครั้งเธอยังเด็กอย่างน่าประหลาด ตามปกติแล้วงานของช่างทำหัวสิงโตระดับครูแต่ละคนจะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง เห็นปุ๊บก็รู้ปั๊บว่าเป็นงานของใครประหนึ่งมีลายเซ็นแสดงความเป็นเจ้าของ เตี้ยของเธอก็มีหัวสิงโตสวยงามวิจิตรบรรจงจากฝีมือช่างชั้นครูอยู่สองหรือสามหัว ซึ่งนอกจากเตี้ยแล้ว คนอื่นๆ ที่คณะไม่มีใครกล้าหยิบมาขีดทั้งสิ้น

นี่ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องหัวสิงโตเสียหน่อย...

สุดถนอมสลัดความคิดเหลวไหลเลื่อนเบือนออกจากสมอง แล้วกดกริ่งหนึ่งครั้งด้วยความรู้สึกเกรงใจ เรายังยังเชื่อว่าหากเจ้าของบ้านยังนอนหลับอยู่ก็ถือว่าเธอเสียมารยาทมากทีเดียว เพียงครู่เธอก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านในบ้านอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เงาร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มจะก้าวออกจากประตูมาอย่างเชื่องช้าคล้ายคนที่ยังตื่นไม่เต็มตา

“มาหาปู่หรือครับ ปู่ไม่อยู่ ไปต่างจังหวัด คงต้องกลับมาวันหลัง...”

เสียงพูดทุ้มต่ำขาดหวังไปทันทีที่เห็นหน้าผู้มาเยือนชัดเต็มตา ประกายพรึบพราวก็สุกสว่างขึ้นในดวงตาหวานฉ่ำประหนึ่งมีใครสักคนจุดดวงประทีปในวิหาร ใบหน้าที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมหยักศกประปานั้นก่อนไปทางสวายนคนมองรู้สึกว่ามันยิ่งห่อหุ้มมาเสียเฉยๆ อย่างนั้น

“อ้าว คุณ...คราม...”

สุดถนอมอ้าปากค้าง ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้พบกับคนที่เพิ่งนึกถึงเมื่อเช้าโดยบังเอิญเช่นนี้เลย บทจะตามหาตัวก็ไม่รู้ว่ามันเป็นใครมาจากไหน แต่บทจะพบก็ง่ายตายเหลือเชื่อ

“มาหาปุ๊หรือกั้ง”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มเรียกชื่อเล่นของเธออย่างสนิทสนมทั้งที่แทบไม่รู้จักกันเลยสักนิด แต่น่าแปลกที่เธอไม่รู้สึกรอคหรือหงุดหงิดแม้แต่น้อยเหมือน...คุ้นเคยอย่างไรก็ไม่รู้

“เออ...เปล่าค่ะ ฉัน...ฉันมารับของที่พี่แหวนฝากไว้ล่ะค่ะ”

สุดถนอมพยายามตั้งสติไม่ให้เพลอไพล่ไปกับรูปลักษณะสะดุดตาของคนตรงหน้า ถึงเขาจะสวมเสื้อยืดและกางเกงวอร์มที่มีคราบสีเปื้อนติดอยู่เป็นหย่อมๆ ไม่ต่างจากตอนที่พบกันครั้งแรกเมื่อหนึ่งปีก่อน แต่ไม่อาจทอนเสน่ห์แบบดิบๆ ของเขาลงได้เลยแม้แต่เศษเสี้ยว สิ่งเดียวที่เธอรู้สึกว่าเขาแตกต่างจากภาพจำอยู่สักหน่อยคือ ภายใต้อแดดยามเช้าเช่นนี้เขาดูอ่อนเยาว์กว่าคืนนั้น เขาตัวสูงมาก น่าจะสัก ๑๘๖-๑๘๗ เซนติเมตรได้ ทำเอาเธอดูตัวเล็กไปถนัดใจ ทว่ากลับมีผิวขาวจัดตัดกับริมฝีปากหยักลึกสีสดเหมือนคนทาลิปมันแบบมีสีเสียนี่

สวย...จนอิจฉาขึ้นมาตึงๆ แซะ...

“อ้อ...พี่แหวน...” เขาลากเสียงยาวแล้วเดินกลับเข้าไปในตัวบ้าน “รอแป๊บนะ เมื่อคืนนอนตึก สมองจะเบลงก็หน่อย ขอนึกก่อนว่าเอาวางไว้ตรงไหน”

หญิงสาวมองตามแผ่นหลังกว้างของเขาไปแล้วแม้ริมฝีปากอย่างขัดใจ ชัดเลย...เขาเพิ่งตื่นตอนที่เธอกดกริ่งแน่ๆ น้อย...แล้วมาบอกให้เธอดู ‘ชั่วโมงสีน้ำเงิน’ ยามเช้าแต่ตัวเองดันไม่ตื่นนี่นะ!

“เจอแล้ว” ครามตะโกนมาจากด้านในบ้านหลังจากหายไปครู่ใหญ่ “แต่ผมว่าเรามีปัญหาใหญ่แล้วละกั้ง ของมันชำรุดนิดหน่อยนะ ตอนที่สามี

พี่แหวนเอามาฝากไว้แกคงไม่ทันระวังเลยครูดกับรั้วบ้านนั่นละ”

‘ของ’ ที่เขาหอบกลับออกมาชิ้นไม่ได้มีขนาดเล็กเลยสักนิด มันคือหัวสิงโตขนาดใหญ่ที่มีสีลันสวยสดงดงามเกินบรรยาย ลวดลายเปลวเพลิงสีแดงที่วาดอยู่บนพื้นสีขาวนั้นอ่อนช้อยทว่าคมชัดดูตุตัน ขนแกะสีแดงที่อยู่เหนือปากและขอบตาดูพูนุ่มน่ารัก ช่วยลดทอนความกร้าวกระด้างจากดวงตาสีแดงใสของมันไปกว่าครึ่ง

นี่เป็น...สิงโตหน้ายักษ์ที่ดูมีชีวิตชีวาที่สุดที่เธอเคยเห็นมาทีเดียว

“ซำรูดเหรอกะ” สุดถนอมหน้าเสียว “ตรงไหนคะ เห็นชัดมากไหม”

พอได้ยินครามพูดเรื่องซำรูด ใจก็หล่นวูบลงไปกองอยู่ที่ตาตุ่ม เธอไม่คิดมาก่อนว่าพร็อบในวันนี้จะเป็นหัวสิงโตสำหรับเชิดขนาดใหญ่เช่นนี้ ถึงจะพอรู้ว่าเป็นธัมม์หน้าทวารณ์ก็เถอะ เธอก็ยังนึกว่าอุปกรณ์ประกอบฉากน่าจะเป็นดอกไม้หรือผ้าสำหรับตกแต่งฉากสีสดๆ เสียมากกว่า

“เห็นตรงหมวดจามรีได้ปากไหม มันหลุดห้อยออกมา กับลายด้านข้างตรงนี้”

ครามชี้จุดให้หญิงสาวดู รอยถลอกใต้ตาของหัวสิงโตนั้นค่อนข้างใหญ่และอยู่ในจุดที่เห็นตำหนิได้ชัดมาก หากนำไปถ่ายแพชั่นทั้งๆ แบบนี้จะต้องกลายเป็นปัญหาใหญ่แน่

“แต่ไม่เป็นไรนะ ผมซ่อมเก็บสีให้ได้ งานง่ายๆ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็เสร็จ รอให้แห้งก็ใช้งานได้แล้ว กิ่งเข้ามารอข้างในก่อนก็ได้”

ไม่พูดเปล่าเขายังเปิดประตูรั้วเชื้อเชิญให้สุดถนอมเข้าไปด้านในอย่างเป็นกันเอง ไร้พิธีรีตองใดๆ ทั้งสิ้น

“ฉันไม่มีเวลามากขนาดนั้นเหรอกะ ต้องใช้ถ่ายแพชั่นตอนสิบโมงนี้แล้ว ถ้าไม่รีบกลับไปทำงานต้องเป็นเรื่องแน่”

ต่อให้ม่อยู่ในสถานการณ์เร่งรีบ เธอก็ไม่มีวันเข้าไปในบ้านของผู้ชายที่แทบไม่รู้จักกันเลยสักนิดสองต่อสองเป็นอันขาด ในยุคสมัยที่ผู้คนมักรู้หน้าไม่รู้จัก ระวังไว้สักหน่อยก็ไม่เสียหายไม่ใช่หรือ

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมตามไปเก็บสียให้ที่หน้าเซตถ่ายแพชั่นก็ได้” คราม พุดหน้าตาเฉย “รออยู่ตรงนี้เป็นนะ ผมขอล้างหน้าล้างตา เปลี่ยนเสื้อผ้าแป็บเดียว รอไม่เกินสิบนาที โอเค?”

ทั้งๆ ที่เอ่ยปากถาม แต่เขากลับไม่รอฟังคำตอบจากคนที่ยื่นอ้าปากค้างอยู่ตรงหน้าสักนิด มิหนำซ้ำยังถือหัวสิงโตเดินหายลับกลับเข้าไปในบ้าน ทั้งให้หญิงสาวยืนงงเป็นไก่ตาแตกอยู่อย่างนั้นด้วยไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี ล่วงเลยมาจนปานนี้แล้วจะวิ่งหาหัวสิงโตหัวอื่นมาแทนทันเวลาได้อย่างไรกัน แล้วหัวหนึ่งที่ใช้ว่าราคาถูกเสียเมื่อไหร่กันเล่า เกินขยับขึ้นมา ปานเทพได้วันแตกกินหัวทั้งแผนกแน่ จะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นก็จะผิดคอนเซปต์ที่ท่านประธานเซ็นอนุมัติไว้แล้วอีก

จะเอาอย่างไรดี...

“ไปกันเถอะ”

ยังไม่ครบสิบนาทีดี ครามก็กลับออกมาในสภาพที่ใบหน้ายังมีหยดน้ำเกาะอยู่ เรือนผมยาวหยักศกมัดรวบเป็นมวยหลวมๆ เขาสวมเสื้อยืดคอวีสีเทาที่มีรอยน้ำซึมอยู่เป็นดวงตามช่วงอกและกางเกงยีนส์เข้ม เข้าคู่กับรองเท้าผ้าใบที่ดูสะอาดเรียบร้อยผิดคาด ในมือข้างหนึ่งถือถุงย่ามที่มีปลายพู่กันโผล่ออกมา... นั่นคงเป็นอุปกรณ์ที่เขาจะใช้ ‘ซ่อมเก็บสีย’ ดังที่ว่าไว้ก่อนหน้านี้ ส่วนอีกมือหอบหัวหัวสิงโตที่ห่อไว้ในถุงพลาสติกใสขนาดใหญ่

“เดี๋ยวสิ ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจเลย” มันก็ไม่ใช่เรื่องที่เธอจะตัดสินใจเองได้เสียด้วย ต้องถามบองพลดูก่อนว่าจะเปลี่ยนไปใช้หรือปอย่างอื่นแทนได้หรือไม่ ซึ่ง...ก็ไม่น่าทันเวลาอีกนั่นละ “เอ๊ะ...คุณเป็นช่างทำหัวสิงโตนี่ จริงด้วย...ฉันเห็นที่หน้าบ้านคุณแขวนหัวสิงโตที่ยังไม่ได้ลงสีไว้หลายหัว ยังมีหัวอื่นให้ยืมใช้บ้างไหมคะ”

“ปู่ผมเป็นช่างทำหัวสิงโต ผมแค่เป็นลูกมือ ถ้ามีหัวอื่นก็อยากให้ยืมอยู่หรอก แต่หัวที่เคยมีอยู่ถูกค้ารับไปหมดแล้ว ที่เหลือก็มีแต่ที่เพิ่งขึ้นโครงแปะกระดาษยังไม่ได้ลงสีเลยสักหัว” ชายหนุ่มตอบพลางเดินตรงไปที่

กระโปรงหลังรถ “เปิดหน่อย ถ้าจะกลับไปให้ทันเวลาก็ต้องไปตอนนี้ ไม่งั้นคงได้แต่ดื่มนมแบบที่บอกจริงๆ แน่”

“งั้น...เอางี้ก็เอา ไม่รู้จะทำยังไงแล้วนี่” สุดถนอมจนปัญญา เธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเปิดกระโปรงหลังให้เขาวางหัวสิงโตลงไปอย่างเบา มือ ยังกิติหัวสิงโตนั้นมีขนาดไม่สูงเกินช่องเก็บสัมภาระด้านหลัง จึงไม่ต้องห่วงว่าเมื่อปิดฝากระโปรงรถแล้วจะแตกหักเสียหายเพิ่มมากขึ้นไปอีก “แล้ว... ถ้าเก็บสิ มันจะแห้งทันไหม...”

“ใช้วางไว้เป็นพรีอปรายรูปเฉยๆ ใช้ไหม ต่อให้แห้งไม่สนิทก็ไม่แน่ว่ามีปัญหาอะไร แค่ไม่จับตรงที่ซุ่มสลิไว้ก็พอ”

ครามเดินไปปิดรั้วบ้านแล้วกลับมากระโดดขึ้นนั่งบนเบาะข้างคนขับ ด้วยท่าทางสบายๆ ในขณะที่หญิงสาวทำหน้าที่ไม่ถูก ได้แต่สตาร์ตรถแล้วรีบขับกลับไปยังออฟฟิศของลีลาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

“กั้ง ออกทางด้านหลังหมู่บ้านสิ เลี้ยวซ้ายออกซอยแรกเลย มันมีทางลัดไปขึ้นทางด่วนได้ น่าจะย่นเวลาไปได้อีกสักยี่สิบสามสิบนาทีเลยละ”

เขาเอ่ยแนะนำขณะคาดเข็มขัดนิรภัย แม้ไม่ได้ลงท้ายประโยคด้วยคำว่า ‘ครับ’ แต่สุดถนอมก็ไม่ได้รู้สึกว่าเขาพูดจาห้วนๆ กับเธอแต่อย่างใด อาจเป็นเพราะน้ำเสียงทุ้มต่ำน่าฟังกับวิธีการพูดราบเรียบของเขาด้วยกระมัง

“แต่เมื่อกี้ฉันเข้ามาจากประตูหน้า แลกบัตรประชาชนกับยามเอาไว้ตรงนั้น”

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวผมบอกพี่ยามที่ประตูด้านหลังหมู่บ้านให้ ส่วนบัตรประชาชนของคุณ ผมเอาไปคืนให้วันหลัง” ครามล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋า “ขอเบอร์ไว้หน่อยสิ โลกนี้ก็ได้”

“หา?” หญิงสาวเกือบเหยียบคันเร่งกับเบรกสลับกันเสียแล้ว “เบอร์ฉันเหรอคะ”

“ไม่งั้นจะเอาบัตรประชาชนไปคืนให้ยังไงล่ะ ไม่รู้ว่าพี่แหวนจะออกจากโรงพยาบาลวันไหนด้วย” เขาเลิกคิ้วขยี้ขึ้นนิดๆ อย่างรอคอยคำตอบ

“ยังไงศุกร์นี้ผมก็ต้องผ่านไปแถวที่ทำงานของคุณกับพี่แหวนอยู่แล้ว ผมเอาไปให้หน้าจะเร็วกว่า หรือถ้าคุณรีบใช้ผมก็เอาไปให้เร็วกว่านั้นได้”

“ฉันไม่รีบใช้หรอกค่ะ ถ้ายังไงฝากสามีพี่แหวน...”

“ไม่รีบใช้ก็ดี ฉันผมจะเอาไปให้วันศุกร์นะ” ชายหนุ่มพูดตัดบทหน้าตาเฉย

“เกรงใจจัง ฉันจะรบกวนคุณเกินไปหรือเปล่านั้น”

สุดถนอมยังพยายามปฏิเสธอ้อมๆ อย่างสุภาพที่สุด เพราะเขาเองก็นับว่ามีน้ำใจที่ออกตัวเสนอให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีเสียขนาดนี้

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก บอกแล้วไง ผมมีธุระต้องไปแถวนั้นอยู่แล้ว ที่ผมช่วยคุณก็เหมือนผมช่วยพี่แหวนนั่นละ ผมกับพี่แหวนเป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งหลายปี เวลาผมไม่อยู่ พี่แหวนก็ช่วยดูแลญี่ปุ่นให้ ฉะนั้นเรื่องแค่นี้เล็กน้อย”

แม้จะรู้สึกตงตงๆ ในใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่กล้าคิดเข้าข้างตนเองว่าเขากำลัง ‘รุก’ ผู้หญิงจืดๆ อย่างเธออยู่ อีกอย่างคำกล่าวอ้างของเขาก็มีเหตุผลอยู่ไม่น้อย เมื่อคิดได้ดังนั้นเธอก็จึงเอ่ยปากบอกหมายเลขโทรศัพท์แก่เขาไปอย่างไม่คิดอะไรมากไปกว่านั้น จึงไม่ทันได้เห็นประกายลึกลับในดวงตาของเขาเพราะมัวแต่จับจ้องไปยังท้องถนนเบื้องหน้า

“เรียบบร้อย” ครามกดบันทึกหมายเลขอย่างรวดเร็วราวกับกลัวว่าหญิงสาวจะเปลี่ยนใจ “รวมมาตั้งปีหนึ่งกว่าจะได้เบอร์”

ประโยคหลังเขาพูดพิมพ์พำอยู่ในลำคอฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“หือ? คุณว่าอะไรนะ”

“ผมบอกว่าเลี้ยวซ้ายที่ด้านหน้าแล้วชะลอหน่อย เตี่ยผมจะคุยกับพี่ยามให้”

ชายหนุ่มซึ่งมือไปทางป้อมยามที่เห็นอยู่ห่างออกไปราวห้าร้อยเมตร

สุดถนอมขมวดคิ้ว เธอฟังไม่ทันว่าเขาพูดอะไร แต่ไม่น่าใช้สิ่งที่เขาเพิ่งบอกไปเมื่อครู่แน่ เมื่อขับมาถึงป้อมยาม เขาก็เปิดกระจกกวักมือ

เรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยให้เดินอ้อมไปยังที่นั่งฝั่งเขาแล้วพูดคุยกันอยู่ครู่สั้นๆ ก่อนที่พนักงานรักษาความปลอดภัยจะกุกักจอยกไม้กั้นขึ้นให้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“เดี๋ยวคุณเอาบัตรอนุญาตเข้า-ออกหมู่บ้านมาให้ผมไว้นะ ผมจะเอาไปแลกกับบัตรประชาชนของคุณที่ประตูหน้าให้”

ครามกอดลิตซ์ปิดกระจกหน้าต่าง เนื่องจากรถค่อนข้างเก่า เสียงยามกระจกเลื่อนขึ้นนั้นจึงดังครืดคราดแปลกๆ ชาวให้เจ้าของรถรู้สึกเสียหน้าเป็นที่สุด

“เขาปล่อยให้ฉันขับออกไปง่ายๆ โดยไม่ตรวจเช็คอะไรเลยแบบนี้จะดีหรือคะ”

เรื่องระบบรักษาความปลอดภัยในหมู่บ้านจัดสรรนั้นเป็นเรื่องสำคัญบ่อยครั้งที่มีโจรผู้ร้ายแอบแฝงเข้ามาก่อเหตุในหมู่บ้านของชนชั้นกลางไปจนถึงหมู่บ้านของผู้มีอันจะกิน หากไม่เข้มงวดสักหน่อยแล้วเกิดเรื่องขึ้นมา รปภ. เหล่านี้แหละที่จะเดือดร้อนเสียเอง

“ปกติก็ไม่ได้หรอก แต่มีผมการันตีให้พี่ยามก็เลยโอเค เห็นหน้าตาผมแบบนี้ ผมก็เป็นคนน่าเชื่อถือได้อยู่นะ” เขาหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ

“แหม นึกว่าจะบอกว่าเป็นที่รักของพี่ยามในหมู่บ้านเสียอีกคะ” เธอหัวเราะตอบ สีหน้าคลายความกังวลลงจากตอนแรกมาก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังเป็นห่วงเรื่องหัวสิงโตที่ขำรุคอยู่ดี แล้วไหนจะกลับไปถึงที่ออฟฟิศทันเวลาหรือเปล่าก็ไม่รู้อีก

“คนที่เป็นที่รักของพี่ยามนะปูของผมต่างหาก รายนั้นใจดีกับทุกคน ชอบให้ผมปั่นจักรยานเอาขนมไปฝากพี่ยามกับเพื่อนบ้านบ่อยๆ”

“น่ารักดีออกคะ”

สุดถนอมไพล่หนีไปถึงเตียงหลงของตนเอง เติงก็มีนิสัยแบบนี้แหละ เอื้อเพื่อเผื่อแผ่ มีของกินก็ชอบแบ่งปันให้เพื่อนบ้านอยู่เสมอ

“เวลาไม่บ่นก็น่ารักดีอยู่หรอก” ครามยกไหล่ “เลี้ยวซ้ายข้างหน้าเลย

เห็นด้านทางด้านอยู่ตรงนั้นไหม ถ้าขึ้นทางนี้แล้วรถไม่ติดมาก ไม่เกิน ๔๐ นาทีก็น่าจะถึงออฟฟิศของคุณแล้ว”

“โอ ดีเลยคะ ถ้าถึงเร็วจะได้มีเวลาซ่อมสืบนหัวสิงโตด้วย” สุดถนอมระบายลมหายใจยาวอย่างโล่งอก “คุณนี่เชื่อได้มากกว่าเนวิกเตอร์ในกฎเกิลอีกนะ”

“ก็ไม่ขนาดนั้น รู้ทางจากพี่แหวนนั่นละ ผมเคยไปส่งพี่แหวนที่ทำงานสองสามครั้งตอนรถพี่แหวนเสีย”

“ดูทำคุณกับพี่แหวนสนิทกันจริงๆ นะคะ”

หญิงสาวจำได้คล้ายคล้ายคล้าว่าเมื่อช่วงต้นปี รถของวรรณพรเสียต้องเข้าอู่อยู่ราวอาทิตย์หนึ่ง จึงต้องให้สามีกับเพื่อนบ้านขับรถเวียนกันมาส่ง ไม่นึกเลยว่า ‘เพื่อนบ้าน’ ที่เจ้าตัวเคยเอ่ยถึงจะเป็นเขา

“สนิทสิ ผมกับปู้ยู่ที่หมู่บ้านนี้มาปีหนึ่งก่อนที่พี่แหวนกับพี่บอล สามีพี่แหวนจะย้ายมา ก็พี่แหวนนี่ละที่ชวนผมไปช่วยงานที่งานแพชั่นโชว์ปีที่แล้ว แต่ก่อนหน้านั้นผมรับปากพี่เหมียวไว้แล้วว่าจะช่วยงานสเด็ด นี่เมื่ออาทิตย์ก่อนพี่เหมียวก็มาชวนผมให้ทำเรื่องไปฝึกงานที่ลีลานะ”

“หา? ฝึกงาน?” สุดถนอมทำตาโต “เดี๋ยวนะ...นี่คุณยังเป็นนักศึกษาอยู่หรือ อยู่ปีอะไร แล้ว...อายุเท่าไรแล้วเนี่ย”

“อ๊า เบรกก่อนคุณ เดี่ยวขับรถชนไม้กั้นด่านจ่ายเงินพอดี” ครามสะกิดให้หญิงสาวหันกลับไปมองทาง “ผมอยู่ปีสาม ปีนี้จะย้ายปีสามแล้วพอดีตอนเด็กๆ เรียนซ้ำชั้นอยู่ปีหนึ่ง ทำไม ผมดูหน้าแก่เกินกว่าจะเป็นนักศึกษาหรือไง”

คำพูดของเขามาพร้อมรอยยิ้ม บ่งชี้ว่าไม่ได้ถือสาทำทางตกใจเกินควรของสุดถนอมเท่าใดนัก

“เปล่าไม่ใช่ออย่างนั้น คุณแค่ตัวโต แล้วก็...พูดจามีหลักการดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าฉันเยอะเลย”

ไม่เถียงว่าเขามีใบหน้าอ่อนเยาว์ แต่ไม่คาดคิดว่าเขาจะอ่อนกว่าเธอ

เลยลัคนิด เพราะคำพูดคำจาสุ่มนุ่มนวลและบรรยากาศอบอุ่นรอบตัวเขา ทำให้เธอคิดไปเองว่าเขาน่าจะอายุมากกว่าเธอ

ภาพลวงตาชัดๆ...

“ถ้าหมายถึงเรื่องที่ผมคุยกับคุณเมื่อปีที่แล้ว ก็อย่างที่บอกนั่นละ ผมจำเขามาอีกที”

คราวนี้รอยยิ้มของเขากว้างขึ้นทำให้เห็นรอยลักยิ้มมุมบนสองแก้มชัดขึ้น สุดทนอดไม่ยอมยกมือรับเลย แต่เขา...ยิ้มแล้วน่ารักจนเธอตาพร่าจริงๆ

บ้าจริง! ตั้งสติหน่อยกั๊ง!

“ถ้าอย่างนี้คุณต้องเรียกฉันว่าพี่แล้วมั้ง”

เธอเสทำเป็นหัวเราะกลบเกลื่อน ทั้งที่จริงๆ แล้วกำลังพยายามรวบรวมสติความหาเงินในกระเป๋ามาจ่ายค่าผ่านทางอยู่

“ไม่เรียก” น้ำเสียงของครามเข้มขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย “อ่อนกว่าแค่ปีเดียวจะนับเป็นอะไรได้ ไม่เห็นต้องเรียกพี่เลย”

“เอ๊ะ...นี่รู้ได้ยังไงว่าอ่อนกว่าฉันปีหนึ่ง ฉันยังไม่ได้บอกเลยนะว่าฉันอายุเท่าไร”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาเพียงนั่งกอดอกฟังประตุแล้วอมยิ้มนิดๆ ขณะส่งสายต้าย้อนกลับมาให้เธอ

“นี่เรา...เคยเจอกันมาก่อนใช่ไหม ฉันไม่ได้หมายถึงเมื่อปีที่แล้วที่สตูดิโออะ แต่เป็นก่อนหน้านั้นอีก เรา...รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า”

ไม่ว่าจะพยายามนึกอย่างไร หญิงสาวก็นึกไม่ออกเอาเสียเลยว่าจะเคยพบหน้าสวยๆ เหมือนหยกเจียระไนนี้ที่ไหนก่อนเหตุการณ์วันที่เสียชีวิตหน้าตาโดดเด่นขนาดนี้ เห็นวันนั้นครั้งเดียวเธอยังจำได้ไม่ลืม หากเคยเจอกันมาก่อนหน้านั้นจริงๆ เธอย่อมต้องจำได้แน่นอน

“ถามแบบนี้จะจับผมหรือ ไ้म्मุกเราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่านี้มันชยไปหน่อยแล้วมั้ง กั๊ง”

“พูดบ้าง ฉันไม่กินเด็กยะ” สุดถนอมแยกเขี้ยว ไบหน้าร้อนนวบวบบไปหมด “นี่ฉันถามจริงจังนะ ตอบมาตรงๆ ลีคะ เราเคยเจอกันมาก่อนใช่ไหม ไม่อย่างนั้นคุณจะมีชื่อเล่นฉันได้อย่างไรแล้ว...แล้วยังเรื่องอายุฉันอีก”

“ไม่บอก” ครามจ้องกลับด้วยแววตาที่ทำเอาหญิงสาวรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวพิกล “ถ้าอยาการู้ก็ต้องนึกให้ออกเอาเอง ถ้ากั๊งนี่ก็ออก ผมจะดีใจมาก”

“กั๊ง! มีแฟนแซ่บขนาดนี้ ทำไมไม่บอกกันบ้าง เอาไปซ่อนไว้ที่ไหนมาตั้งนานยะ”

เสียงของปองพลดังสุดถนอมออกจากภวังค์อันลึกลับสนุนววย เธอแม้แต่เหม่อจนเกือบทำชวดน้ำดื่มที่นำมาแจกที่งานหลุดมือ ณ ตอนนั้นเธอถึงได้รู้ว่าตนเองยืนอยู่กลางสตูดิโออเนกประสงค์บนชั้น ๑๓ ของลีลาแล้ว บรรยากาครอบตัวช่างแสนวุ่นวายด้วยทีมงานที่กำลังเดินขวักไขว่เพื่อตระเตรียมฉากสำหรับการถ่ายทำแพชั่นอยู่ มีเพียงครามเท่านั้นที่นั่งชุกตัวอยู่ที่มุมด้านในสุดของสตูดิโออย่างเงียบเชียบ ชายหนุ่มนั่งขัดสมาธิสบายๆ หลังพิงผนัง ในขณะที่มีหัวสิงโตเจ้าปัญญาวางตะแคงอยู่บนตัก

“แฟนอะไรกันเล่าคะ กั๊งยังไม่มีแฟนเสียหน่อย” หญิงสาวทำหน้าไม่ถูก เธอเหลือบมองไปทางคนที่กำลังลงสิงโตในชั้นตอนสุดท้ายอยู่แล้วรีบดึงสายตากลับอย่างรวดเร็วเมื่อจู่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้นมองตอบกลับมาโดยที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว “นั่น...เพื่อนบ้านของพี่แหวนต่างหากล่ะคะ กั๊งก็เพิ่งเคยเจอหน้าเขาครั้งที่สองเอง”

“ตั๊ย หล่อนนี่ร้ายนะยะ ให้ไปเอาพริบปถ่ายแพชั่น ดันสอยหนุ่มข้างบ้านยายแหวนกลับมาด้วย” ปองพลแสร้งใช้ศอกกระทุ้งต้นแขนของสุดถนอมอย่างนี้สนุกสนาน

“พี่ป่องละก็แซวอีกแล้ว” หญิงสาวหัวเราะเสียงแห้ง “ต้องขอบคุณเขาที่มีน้ำใจจะคะ ตามมาเก็บสิงโตให้ด้วย ไม่งั้นไม่รู้ว่าจะทำยังไงเลย แล้ว

นี่ถ้าไม่ได้เขาช่วยบอกทางลัดให้ กิ่งก็ไม่มีทางกลับมาทันถ่ายแพชชั่นแน่ๆ ค่ะ ตอนขาถลันบรตติตมากเลย กิ่งเกือบจะบนวิ้งแก๊งค์รอบศาลพระภูมิแล้ว เชียว”

“อย่า ถ้าจะแก๊งค์ให้ห้องครามแก๊งค์ดีกว่า พี่จะกรี๊ดให้สุดเสียงเลย ล้าล่า” ปองพลลดเสียงลงด้วยกลัวว่าคนที่ถูกพาดพิงถึงจะได้ยิน “ว่าก็ว่าเถอะ ยายแหวนนี่ก็เหลือเกินนะ มีเพื่อนบ้านเลิขขนาดนี้เก็บเสียงอยู่ได้ยังไง ไม่รู้จักแบ่งบันให้พี่เชื่อดูเป็นอาหารตาบ้าง”

“จริง เดี่ยวต้องเพชท์ใหม่ไปต่อว่านางหน่อยแล้ว เก็บเสียงมาได้ยังไง ตั้งปีหนึ่ง” ภาวิต ผู้ช่วยสไตลิสต์ร่างป้อมยื่นหน้าเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย “ปีที่แล้วห้องคนนี่มาช่วยงานเพชท์โชว์ฝ้ายสเตรจิง จำได้ไหม พวกนางแบบ กรี๊ดกร๊าดกันลั่นห้องแต่งตัวไปหมด หล่อเองก็กรี๊ดเขาอยู่นะนั่งป่อง”

“หา? เออๆ เริ่มจำได้รางๆ แล้ว” ปองพลกอดอก ทำท่านี้ “วันนั้นผู้ชายเยอะ ฉันทกริดทุกคนนั่นละ แต่กลับคล้ายคลึงคลาว่าจะมีน้องสเตรจิมยาวเซอร์ๆ อยู่คนหนึ่งที่ไม่มีใครกล้าไปขอเบอร์เพราะเป็นเด็กพี่เหมียวไซ้ใหม่”

ซาลิดานั้นแทบจะเป็นร่างโคลนของปานเทพเลยทีเดียว เธอเกลียดความไร้ระเบียบและการทำงานแบบไม่เป็นมืออาชีพที่สุด ดังนั้นหากเห็นสองคนนี้เดินเฉียดเข้ามาใกล้ เหล่าพนักงานของลีลาที่ติดอกนอกกลุ่มนอกทางจะกลายเป็นคนดีคนขยันในบัดดล

“ก็คนนี่แหละ รุ่นน้องที่คณะศิลปกรรมของพี่เหมียว เห็นว่าเรียนทัศนศิลป์เหมือนกันด้วยมั้ง ได้ข่าวว่าฝีมือดีเชียวนะ” ภาวิตจิบปากจิบคอพูดต่อ

“อู๊ย...งานก็ดีไปทั้งตัวเยอะ” ปองพลหัวเราะคิกคัก “หน้าตาดีแบบนี้ นำจิบมาถ่ายแบบจริงๆ นะ ว่าไหมกั้ง”

“นั่นสิคะ”

สุดถนอมหัวเราะเสียงเบา ดูเหมือนทุกคนจะตั้งคำถามเรื่อง ‘คราม’

กับเธอตั้งแต่วินาทีที่เขายกข้อมือเข้ามาในบริษัทแล้ว ผู้ชายตัวสูงเด่นเป็นสง่าแถมหน้าตาตางดงามเดินถือหัวสิงโตขนาดใหญ่เบิ้มผ่านประตูเข้ามา เป็นใครก็ต้องมองเหลียวหลังกันแทบทั้งนั้น ขนาดพัชชายังส่งข้อความมาถามเธอเลยว่าผู้ชายที่กลับมากับเธอเป็นนายแบบคนใหม่ของลีลาใช่หรือไม่ ชื่ออะไร อายุเท่าไร มีแฟนหรือยัง

แหม...เสน่ห์แรงจริงนะพ่อคุณ...

“ท่าจะยากแหละ ปีที่แล้วได้ยืมวีพีแพนก็ชวนนะ แต่น้องเขาปฏิเสธ บอกว่าไม่ชอบให้ใครถ่ายรูป เสียตายจ้ง แล้วดูสิ ไม่เห็นกันปีเดียวดูล้ำขึ้นอีกนะเนี่ย ท่าทางจะออกกำลังกายเยอะ”

“ก็ออกประจำแหละครับ ตอนเด็กๆ ผมไม่ค่อยแข็งแรง ที่บ้านเลยบังคับให้ไปว่ายน้ำหรือไม่ก็วิ่งทุกเช้าจนเป็นนิสัย”

เสียงพูดที่ตั้งจากทางด้านหลังทำเอาภาวิตกับปองพลสะดุ้ง ในขณะที่สุดถนอมมองข้ามไหล่ของทั้งคู่ไปยังชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนยิ้มน้อยๆ อยู่ทางด้านหลัง

“อู๊ย...อยู่ๆ ก็มา ตกใจหมดเลย” ปองพลยิ้มปูล่เยียนๆ

“ตายแล้ว เตี่ยขอตัวไปดูนางแบบกับนายแบบก่อนนะว่าแต่งหน้าทำผมถึงไหนแล้ว” ภาวิตรีบหลบฉากด้วยความเร็วแสง นินทาเขาเอาไว้เยอะกลัวจะโดนอัปเปอร์คัท!

“แหม นังวีต้า ซึ่งเลยนะยะ” ปองพลเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้คราม “เก็บสิเสร็จแล้วเหอคะ ไหวจ้ง”

“สิจลอกแบบนี้เก็บแป็บเดียวก็เสร็จครับ” ชายหนุ่มตอบพลางยื่นหัวสิงโตให้อีกฝ่ายดู “ลองเช็กดูนะครับว่าใช้ได้ไหม ผมยังไม่ได้พ่นเคลือบให้เพราะสียงไม่แห้งดี ถ้าไม่ไปสัมผัสบริเวณนี้ตรงๆ ถ่ายภาพออกมาก็ไม่น่ามีปัญหา”

สุดถนอมที่นั่งน้อยที่รอยถลอกใต้ดวงตาสิงโตในตอนแรกหายไปจนแทบไม่เหลือร่องรอย สีขาวและลวดลายสีแดงที่วาดทับลงไปนั้นกลมกลืน

เป็นเนื้อเดียวกับสี่เดิมนอบๆ อย่างแนบเนียนและประณีตสวยงามมาก หากไม่บอกก็เดาไม่ออกว่ารอยชำรุดเดิมนั้นอยู่ตรงตำแหน่งไหนกันแน่

“ตัวย นี้นัยบมากเลยคะ ขอขอบคุณจริงๆ นะคะน้องคราม ตอนแรก พี่บ่องนึกว่าแยแล้วเสียอีก”

ข้อนี้บ่องพลไม่ได้พูดเกินจริงแม้แต่นิด วินาทีแรกที่เห็นสุดถนอมนำหรือปมาส่งให้ทันเวลา เขาดีใจจนแทบตีลังกาม้วนหน้า แต่พอเห็นว่ามีร่องรอยชำรุดในจุดที่มองเห็นได้ชัด หัวใจก็เหียวแพบทันใด จนแม่พ้อหนุ่มหน้าสวยอาสาจะช่วยเก็บสี่ให้ เขาก็ยังไม่คลายใจ ไม่คาดคิดเลยว่างานจะออกมาสมบูรณ์แบบนี้

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ ถือเสียว่าเป็นบริการหลังการขายของปู่ผมก็ได้ พี่แหวนซื้อหัวสิงโตหัวนี้จากปู่ของผม ปู่เคยบอกพี่แหวนแล้วว่า ถ้าชำรุดเสียหายก็ให้เอามาซ่อมได้ตลอดเวลา ผมมาซ่อมสี่ให้ก็เป็นเรื่องที่สมควรทำอยู่แล้ว”

เป็นอีกครั้งที่ สุดถนอมรู้สึกว่าการพูดคำจาของเขาเป็นผู้ใหญ่และสุภาพมาก และเพราะแบบนี้ล่ะ เธอถึงได้ทักท้วงเอาไว้ว่าเขาน่าจะอายุมากกว่าเธอลักสองสามปี

“ไม่ได้หรอกคะ ยังไงก็ต้องขอบคุณ ถ้าไม่ได้น้องครามช่วย พี่ต๋วยสู้ชีวิตแน่ๆ วันนี้รับกลับหรือเปล่า เดี่ยวพี่เลี้ยงข้าวเที่ยงเป็นการตอบแทน แต่ถ้ามีเรียนก็ไม่เป็นไรนะคะ”

“วันนี้ไม่มีเรียนครับ” ครามพูดยิ้มๆ “ถ้ามีอย่างอื่นให้ผมช่วยบอกได้เลยนะครับ ผมว่าง จะได้เรียนรู้งานด้วย น่าสนุกดี”

“ถ้ามันดีเลยจ๊ะ” บ่องพลทำท่ากระตือรือร้นเต็มที่ “น้องครามช่วยกั้งเซตอัปฉากก็แล้วกันเนอะ งานง่ายๆ สนุกดีด้วย”

“ได้ครับ” ชายหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย จากนั้นจึงหันไปส่งยิ้มให้สุดถนอม “แล้วจะให้เริ่มจากตรงไหนดีกั้ง”

“เอ่อ...”

หญิงสาวพูดไม่ออก งานถ่ายแฟชั่นในวันนี้เป็นงานของปองพล เธอไม่ได้เข้าร่วมประชุมคอนเซ็ปต์งานด้วยแต่แรกเพราะมัวแต่ช่วยปานเทพและซาลิดาเตรียมงานคอลเล็กชันหน้าที่จะโชว์ในงานแฟชั่นนีกอยู่

“เริ่มจากประกอบหัวสิงโตกับผ้าที่เป็นส่วนตัวเข้าด้วยกันก่อนเลยก็ได้ จะ ดีนะเนี่ยว่าย่ายแหวนเอาผ้ามากองไว้ที่สตูดิโอตั้งแต่วันก่อนแล้ว ไม่งั้นตายแน่ กังเคยบอกว่าที่บ้านทำคณะเซดสิงโตใช้ไหม น่าจะทำได้เนอะ” ปองพลสั่งงานโดยไม่รอฟังคำตอบรับของสุดถนอม เขาก็มองมองนาฬิกาข้อมือก็เห็นว่าเวลาเริ่มกระชั้นชิดเข้ามาทุกที จึงรีบขึ้นไปยังฉากที่ทีมงานกำลังรุมกันจัดวางของประกอบฉากและจัดแสงไฟ “เสร็จแล้วก็ยกไปวางที่แท่นตรงกลางที่เตรียมไว้เลย จะได้เด่นหน่อย”

พูดจบก็ก้าวฉับๆ ตรงไปสั่งงานคนอื่นต่อ ทิ้งให้สองหนุ่มสาวมองหน้ากันอย่างเงียบเขียบอยู่ครู่สั้นๆ ก่อนที่ สุดถนอม จะ เป็น ฝ่าย เดิน นำ ชายหนุ่ม ไป ยัง โຕะ วัง อนุ กรณ์ ที่ อยู่ ด้าน ข้าง ฉาก สำหรับ ถ่าย ทำ เธอ หยิบ ผ้า ส่วน ลำ ตัว ของ สิง โຕะ มา กาง ออก ผ่าน นั้น มี สี แดง สวย ประดับ ด้วย ขน สัตว์ เทียม สี ขาว พู ฟอง เข้า กับ หัว สิง โຕะ เป็น อย่าง ดี แต่ เธอก็ มอง ออก ว่า เป็น ผ้า ที่ สั่ง ทำ ขึ้น มา คน ละ ครั้ง กับ หัว สิง โຕะ ที่ มี อยู่ เพราะ ใช้ วัสดุ คน ละ ชนิด กัน ซึ่ง ไม่ ใช้ เรือง แปร เลก แต่ อย่าง ไດ หัว สิง โຕะ หัว หนึ่ง ๆ มี รา คา ค่อน ข้าง สูง ยิง เป็น งาน ฝีมือ ระดับ ครู ด้วย แล้ว สนน รา คา ไป โกล ถึง หลัก แสน ที เดียว แถม ยัง ต้อง รอคิว สั่ง กัน ข้าม ปี เสีย ด้วย ซ้ำ ไป คณะ สิง โຕะ หลาย ๆ คณะ จึง เลือ ก สั่ง ทำ เฉพาะ ส่วน หัว ส่วน ผ้า คลุม ลำ ตัว นั้น จะ เลือ ก ใช้ วัสดุ ที่ มี รา คา รอง ลง มา เพื่อ ประหยัด ค่า ใช้ จ่าย

ดูท่า...พีแหวนก็คงซื้อผ้าส่วนลำตัวมาจากร้านออนไลน์กระมัง งานเย็บถึงไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าใดนัก อยู่ในระดับแค่พอใช้งานกล่อมเกลี้ยงอย่างถ่ายรูปหรือเป็นพร็อพในฉากได้เท่านั้น ไม่เหมาะกับการใช้เซดจริง ๆ

“ยังนึกไม่ออกจริงๆ เหรอ”

จู่ๆ ครามก็ถามขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยพลางวางหัวสิงโตลงบนโต๊ะอย่างเบามือ หญิงสาวชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้า

ก้มตามูกเข็อกเข้าขอบด้านล่างของหัวสิงโตต่อไป โดยมีชายหนุ่มช่วยผูกอีกด้านอย่างคล่องแคล่ว

ก็...ไม่น่าแปลกใจเท่าไร เขาบอกว่าตนเองเป็นลูกมือของปู่ ก็น่าจะ มีประสบการณ์กับพวกอุปกรณ์เซดสิงโตแบบนี้ไม่มากก็น้อยนั่นละ

“เรื่องไหนล่ะคะ ถ้าเรื่องที่พูดกันในรถ...ฉันนึกไม่ออกหรอก คุณก็บอกมาเองเลยดีกว่าว่าตกลงเราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนกันแน่”

“บอกก็ไม่สนุกลี” ครามพูดหน้าตาย แต่ดวงตาพราวระยับไปด้วยประกายยั่วเย้า “นี่ก็ไม่ออกแบบนี้ ผมซักน้อยใจแล้วนะกั้ง”

“ตัวโตเป็นตึกขนาดนี้จะมาน้อยจงน้อยใจอะไรกัน”

หญิงสาวตั้งท่าจะยกหัวสิงโตขึ้นไปวางบนแท่น แต่ชายหนุ่มรีบแย่งมันจากมือของเธอแล้วเดินนำไปวางเสียเอง แท่นนั้นเป็นแท่นไม้สูงราวเมตรครึ่ง ด้านบนมีผ้ากำมะหยี่สีดำคลุมอยู่ ที่มงานได้จัดวางกางเกงทรงฮาเริ่มสีแดงสองตัวเอาไว้ เมื่อนำหัวสิงโตและผ้าคลุมส่วนลำตัวไปวางทับ มองจากระยะไกลจะเหมือนสิงโตมีขาของคนเซดโผล่ออกมา ที่พื้นมีรองเท้าผ้าใบสีทองสะดุดตาบางส่วนเท้าของสิงโต ดูแล้วเป็นไอเดียน่าทึ่งไม่น้อย แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรเธอถึงรู้สึกว่ามันขาดอะไรไปบางอย่าง

“ใครๆ ก็น้อยใจได้ ถ้าถูกลืม”

ครามขยับหัวสิงโตให้เข้าที่อีกนิดทำให้ดูเหมือนมันกำลังเอี้ยวศีรษะมามองกล้อง ไม่ใช่แค่เพียงวางไว้ตรงๆ ที่ๆ เฉยๆ จากนั้นจึงถอยหลังออกจากฉาก ปล่อยให้ทีมงานจัดการวางเรียงพริบป้ออื่นๆ ส่วนที่เหลือให้เรียบร้อย สุดถนอมลอบมองชายหนุ่มที่ยืนกอดอกอยู่ข้างกายด้วยความรู้สึกสับสนุ่นวายใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาแตกต่างจากความทรงจำอยู่นิดหน่อย ไม่ใช่เรื่องของรูปร่างหน้าตา แต่เป็นบุคลิก

เมื่อหนึ่งปีก่อน เขาดูเหมือนเป็นหนุ่มพูดน้อยต่อหน้าที่เต็มใจนั่งเคียงข้างเธอในช่วงเวลาที่มีดมนที่สุดในชีวิต ทว่าในวันที่ได้กลับมาพบกัน

อีกครั้ง เขากลับพูดจ้อมากกว่าที่คิดแถมยังกวนประสาทจนน่าหยิก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังทำให้หัวใจของเธอเต้นรัวในจังหวะแปลกๆ ไม่เปลี่ยนแปลง

“จ้องนานนี่คิดตั้งคั่นะ”

ครามหันกลับมาสบตากับหญิงสาวตรงๆ มุมปากกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มยั่วเย้าอวดลัถย์มุ่มชมนมองทำเอาเธอต้องรีบเบือนหน้าหลบทันควัน นึกโมโหตนเองนักที่เปลอมองนานจนเขาจับได้

“โอ้ย! ตั้งสติหน่อยไอ้กิ้ง!

“พี่ป๋อง ผมว่ามันแห้งวะ”

เสียงของปริญ ช่างภาพที่รับหน้าที่ถ่ายแฟชั่นในวันนี้เป็นเหมือนระฆังช่วยไม่ให้สุดถนอมต้องรู้สึกอับอายขายขี้หน้ามากไปกว่านั้น เสียงของเขาก็เบาเลยสักนิดจึงดึงความสนใจของทุกคนในสตูดิโอไปที่เขาทั้งหมด

“อะไรแห้งยะ อีปริญ ถ้าหมายถึงฉัน ฉันแห้งมานานแล้วนะ ไม่มีผู้ชายตกถึงห้องมานานแล้ว” ปองพลเดินตรงไปหาดากล้องหนุ่มด้วยท่าทางมีจริตจะก้าน

“เรื่องพี่แห้งไม่แห้ง ผมไม่สนใจหรอก ผมหมายถึงจากวันนี้ต่างหาก โศครแห่งเลย ไม่มีชีวิตชีवालัถน์ ทั้งที่มันน่าจะปังกว่านี้ได้นะพี่” ปริญกลอกตา เขากับปองพลสนิทสนมกันเป็นอย่างดีเพราะทำงานร่วมกันมาหลายปี จึงไม่เคยถือสาคำพูดคำจาแรงๆ หรือส่องแง่ส่องงามที่พูดหยอกล้อกันเป็นประจำนัก

“จะให้มันมีชีวิตชีวาอะไรนักหนา เดี่ยวพอนายแบบนางแบบมายืนที่เซตก็มีชีวิตชีวาเองแหละ จากมันก็แค่อยู่ข้างหลัง ไม่ต้องเด่นเกินหน้าเกินตามนุษย์ก็ได้ ออย่าเรื่องมากน่า ถ่ายๆ ไปเถอะ” ปองพลทำหน้าที่เหมื่อย กว่า จะแก้ปัญหาเรื่องของประกอบฉากก็เครียดจะแย่ เขาไม่มีอารมณ์มาวุ่นวายเรื่องอื่นอีกแล้ว

“ไอ้ถ่ายๆ ไปเถอะของพี่ป๋องเนี่ย ครั้งก่อนก็เป็นปัญหาไม่ใช่หรือไง ผมบอกแล้วถ่ายออกมามันจะแห้ง เจ้าหน้าที่ไม่ชอบต้องรี้อถ่ายใหม่แน่ พี่ก็

ไม่เชื่อผม แล้วเป็นยังไง พอส่งงานขึ้นไปให้เจ้านายดู เจ้านายก็ตั้งนกลับลงมาให้ถ่ายซ่อมใหม่อยู่ดี เจ้านายเราเนี่ยบแค้ไหนที่ป่องก็รู้” ปริญอุธิบายยาวเหยียดไม่เว้นวรรคหายใจ ไม่เปิดช่องให้อีกฝ่ายอ้าปากเถียง “สัญญาต-ณฺณผมแรงนะพี่ ถ้าผมบอกว่าแห้ง ก็คือมันแห้ง เจ้านายไม่ชอบแน่”

“ว๊วย! ฉันเกลียดคำว่าแห้งของแกจริงๆ อีปริญ!”

ปองพลค่อนข้างกะลစ်กะเหลือก แต่รู้ดีว่าเจ้าตัวพุดถูกต้องตามนั้นทุกคำ ถ้าเป็นเรื่องงานละก็ มีทีอีส์ ดรากออส ท่านประธานของพวกเขาเรียกได้ว่าเนี่ยบทุกกระเบียดนิ้ว หากไม่ผ่านมาตรฐานไอเอสโอมหาโหดของตนเองแล้วละก็ไม่มีวันปล่อยภาพแพชั่นให้หลุดออกไปสู่สายตาของสาธารณชนง่ายๆ เป็นอันขาด และเมื่อใดก็ตามที่ตากล้องมือฉมังของบริษัทอย่างปริญพุดว่า ‘แห้ง’ นั้นหมายถึงงานนี้จะต้องมีปัญหา ต้องแก้ไขกันยกใหญ่ทุกครั้งไป

“แล้วจะเอาอย่างไร ถ้าจะให้คิดอะไรใหม่ตอนนี้ก็คิดไม่ออกหรอกนะ”

เสียงของสไตลิสต์เริ่มอ่อนลง ตอนที่ทำคอนเซปต์เสนอในที่ประชุมเจ้านายชาวกริชของพวกเขาเป็นคนต่างชาติ ย่อมชอบคอนเซปต์งานที่ดูเป็นแนววัฒนธรรมผสมผสานเช่นนี้อยู่แล้วจึงผ่านฉลุยได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อมาถึงหน้างานจริงๆ คอนเซปต์งานวิไลศมาหราประภาพรนำของประกอบฉากแนวจินมาตั้งเรียงไว้แน่นเต็มพื้นที่ให้ดูอลังการเช่นนี้กลับดูไม่น่าสนใจเท่าที่ร่างภาพไว้ในหัวเอาเสียเลย

“เมื่อก็มีน้องผู้ชายตัวสูงๆ อยู่คนหนึ่งนี่ คนที่ผมยาวๆ นะ ให้มาสวมหัวสิงโตทำท่าเหมือนเซ็ดอยู่ทางด้านหลังได้ไหมละ ถ่ายชอตภาพหนึ่งไม่ต้องเซ็ดจริง ไม่น่ายาก น้องเขาตัวสูงดีด้วย ให้ขึ้นไปยืนบนแท่นจะได้ไม่โดนบังดีไหม”

สิ้นสุดคำเสนอแนะของปริญ ทีมงานทุกคนก็หันกลับไปมองครามกันเป็นตาเดียว

“ผ้าคลุมสิงโตในฉากไม่ใช่แบบที่ใช้เซ็ดคนเดียววนะครับ แต่เป็นแบบ

ที่ใช้สองคน ถ้าผมไปเป็นคนเดียว ชายผ้าด้านหลังจะห้อย ดูไม่สวย” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ “จริงๆ เวลาเซดลิงโต คนตัวสูงกว่าต้องอยู่ข้างหลัง ส่วนคนตัวเล็กกว่าต้องอยู่ข้างหน้าจะได้ภาพสวยกว่า”

คำพูดเป็นนัยที่มาพร้อมกับสายตาที่เลือนลางไปทางสุดถนนมออยู่เป็นระยะคล้ายบอกใบ้เป็นนัยๆ นั้นจุดประกายความคิดให้แก่ปองพลแทบจะในทันที เขาถึงกับตบมือดังจาด

“จริงด้วย! กิ่งเซดลิงโตได้ใช้ไหม ที่บ้านกิ่งเป็นคณะเซดลิงโตนี่”

“คะ?” สุดถนนมทำหน้าที่เหลือ เธอหันไปมองหน้าคนนั้นที่คนนี่ที่อย่างทำอะไรไม่ถูก “ก็...ก็...เคยฝึกอยู่บ้างคะ แต่...แต่ไม่เก่ง...”

สมัยยังเด็ก เธอมีส่วนร่วมในคณะเซดลิงโตตลอด ทั้งอากงทั้งเตี้ยคอยฝึกให้เธอทำได้หลากหลายหน้าที่ตั้งแต่เก็บซองอั้งเปา ต่อตัวแสดงผาดโผน ไปจนถึงเซดลิงโตบนพื้นราบอย่างง่ายๆ เวลาถึงงานแล้วคนไม่พอเธอก็มักทำหน้าที่ช่วยเตี้ยกับน้องๆ เซดลิงโตอยู่เสมอ แต่เมื่อเริ่มเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เธอก็แทบไม่ได้จับหัวสิงโตอีกเลยจนกระทั่งวันนี้ จึงไม่รู้ว่าจะทำได้แค่ไหน

“ไม่ต้องเปะก็ได้น้องกิ่ง แคโพลทำเนิงๆ ไม่ได้ให้เต็นจริง” ปริญญาพลายคางอย่างครุ่นคิด “เออจี้ เตี้ยวพี่ป้องเอากางเกงกับรองเท้าสีทองคอลเล็กชันนี้ให้สองคนนี้ใส่ได้ไหม ข้างบนใช้เป็นเสื้อยืดสีขาวก็ได้ จะได้ไม่โดด”

“ผมยินดีช่วย แต่ผมไม่สะดวกให้ถ่ายรูปเห็นหน้านะครับ”

ครามหันไปพูดยิ้มๆ กับปองพลที่รีบรับลูกทันควัน

“อู๋ย ไม่เห็นหน้าหอรอกะ พี่รับรอง” ทันทีที่ส่องมองเล่น ไอเดียก็พรุ่งพรูออกมาไม่ขาดสาย “น้องครามใส่รองเท้าเบอร์อะไรคะ เตี้ยวพี่จะให้เด็กวิ่งไปเบิกในสต็อกออกมาให้เลย กิ่งนะพี่รู้อยู่แล้วคงไม่ต้องถามนะ”

สุดถนนมยั้งงเป็นไก่อตาแตก ก่อนจะถามเรื่องเบอร์รองเท้าของคราม ปองพลควรถามความสมัครใจของเธอก่อนสิว่าพร้อมจะโพลท่าเซดลิงโต

ถ่ายแบบอะไรนี่ใหม่!

“พี่ป้องคะ กิ่ง...” หญิงสาวพยายามจะท้วง แต่ป้องพลก็หันไปสั่งงาน ภาวิต ไม่สนใจเธอเสียแล้ว

“มาๆ น้องกิ่งมายืนในฉากก่อน น้องผู้ชายด้วย จะได้วัดแสงไปด้วยเลย เสื้อผ้ามาแล้วค่อยเปลี่ยน พวกนางแบบนายแบบคงต้องแต่งตัวอีกสักพัก”

ปริญญาก็ก้มมือเรียกสองหนุ่มสาวให้ไปยืนตรงจุดที่มาร์กไว้ สุดถนอมหน้าเฉือน เธอมีท่าที่อึดอัดแก้งก้างในขณะที่ครามดูพ่อนคลายกว่ามาก

“ไม่ต้องเกร็งขนาดนั้นก็ได้กิ่ง ยืนแข็งที่ถือเป็นหินเลย” ตากล้องหนุ่มหัวเราะ “ไหนต่อตัวแบบเซดลิ่งโตให้พี่ดูซิ พี่อยากเห็นว่ะ เคยเห็นแต่ในทีวี”

เขาระเซ้าเพื่อช่วยให้หญิงสาวพ่อนคลายลงบ้าง เธอหันไปยิ้มจมูกใส่เขา

“ทำได้ที่ไหนกันเล่าพี่ปริญ”

“อะไร ไม่ได้เรื่องเลยกิ่งเอ๊ย” ปริญหัวเราะแล้วหันไปหาคราม “เฮ้ย ไลน์น้อง เราละ ต่อตัวได้ไหม”

“เอาแบบขึ้นขาเดียว ขึ้นสองขาหรือขึ้นหัวละครับ”

คำพูดของชายหนุ่มผมยาวทำเอาสุดถนอมต้องหันกลับไปมองหน้าเขาตรงๆ นี่เขา...รู้เรื่องเซดลิ่งโตมากกว่าที่คิดเอาไว้เสียอีก

“ขาเดียวสองขาอะไรวะ พี่ไม่ค่อยรู้วะ” ตากล้องหนุ่มกดชัตเตอร์ในขณะที่ลูกมือช่วยกันวัดแสงอย่างชะมัดเขม่น “เอาขึ้นหัวเล่นของสูงไปเลยละกัน”

เขาพูดเล่นไปอย่างนั้นเอง เพราะตนเองก็ไม่มีความรู้เรื่องการเซดลิ่งโตจริงๆ แต่อย่างไร

“โอเคครับ” ครามรับคำอย่างง่ายดายแล้วเดินอ้อมไปยืนด้านหลังของสุดถนอมก่อนจะกระซิบ “กิ่ง โดด”

“หา?”

หญิงสาวตั้งรับไม่ทัน แต่เมื่อมือทั้งสองข้างของชายหนุ่มจับที่ขอบกางเกงของเธอแล้วออกแรงดึงขึ้น ร่างกายของเธอก็ตอบรับด้วยการเทกตัวกระโดดขึ้นโดยอัตโนมัติ รู้ตัวอีกที ช่วงสะโพกด้านหลังของเธอก็แตะอยู่บนกลางกระหม่อมของเขาแล้ว ส่วนเข้าทั้งสองข้างก็งอชิดอก ทำนี่เป็นทำอันตราย หากไม่เกร็งคอรับน้ำหนักและไม่แข็งแรงพออาจล้มหงายได้รับบาดเจ็บทั้งคู่

แต่...ครามทำได้ เขารู้วิธีเซดสิงโต!

นี่เขาเป็นใครกันแน่...

“โคตรเจ๋งเลย!” ปริญตะโกนเสียงดังลั่น ส่วนที่มงานคนอื่นๆ พากันส่งเสียงฮือฮากันใหญ่ “เอาแบบนี้ละ เอาแบบนี้เลย!”